

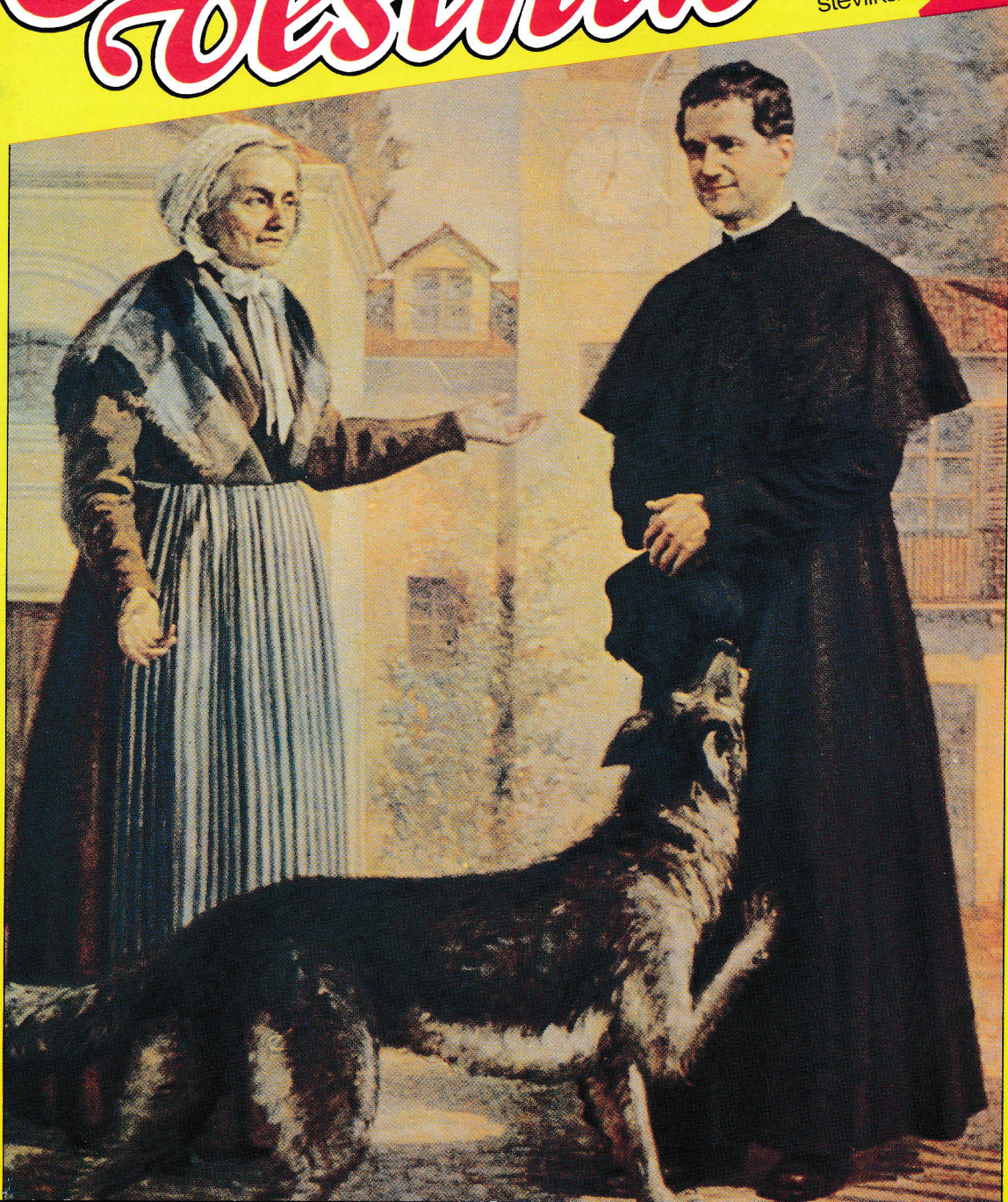
glasilo salezijanske družine

leto 1988

Salezijanski vestnik

števila

2

Don Boskova desna roka

Prvi začetki svetnikovega življenja in dela za mlade so bili tesno povezani s sodelavci – z rastočim številom zavzetih kristjanov, ki so mu bili pripravljeni priskočiti na pomoč pri organiziranju različnih dejavnosti kot pri poučevanju verouka, tečajih opismenjevanja in poklicnega izobraževanja, širjenju dobrega tiska, pripravi pogojev za vsakodnevno življenje itd. K temu je lahko pritegnil le redke duhovnike; redovne ustanove pa so itak imele omejene možnosti dela. Zato je bil toliko bolj vesel velikodušnih laičnih sodelavcev iz raznih ustanov, ki so žrtvovali del svojega časa in sposobnosti.

Cerkev se vsak dan bolj zaveda, da gradnja Cerkve ni le stvar duhovnikov, škofov in papeža. Zadnje srečanje škofov je bilo namenjeno prav preudarku o mestu in vlogi laikov pri uresničevanju Jezusovega odrešitelskega poslanstva.

E. Vigano, vrhovni predstojnik salezijancev, tudi udeleženec sinode, je posebej spregovoril o delu in pripravi mladih za apostolsko življenje. Delo z mladimi mora biti odprto za vso prepletenost življenja, je poudaril. Odstraniti je potrebno vsako omejenost, poudarjanje le nekaterih vidikov dela z njimi. Vzgoja vključuje tudi apostolsko razsežnost. Zato je potrebno pripraviti nov model mladinske pastorale. Pri tem ni mogoče iti mimo nekaterih osnovnih vsebin kot so duhovnost, skrb za poklice, delo na socialnem področju, kulturni in poklicni razvoj, razvedrilo, umetnost, glasba...

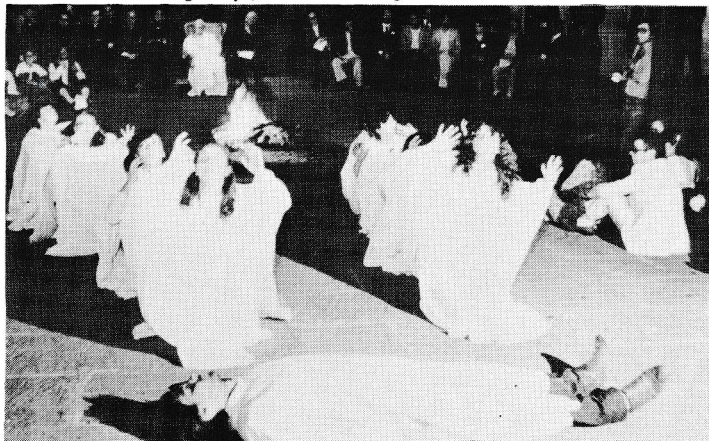
Med don Boskovimi sodelavci zavzema posebno mesto njegova mati Marjeta, pogumna in delavna žena, sposobna vzgojiteljica in po vsej pravici tudi ustanoviteljica začetkov salezijanskega dela. Zadnja letu svojega življenja je podarila sinu in njegovim gojencem v valdoškem oratoriju.

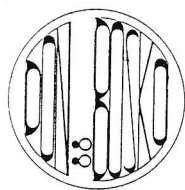
Vrsta laičnih učencev turinskega apostola in njegovih dedičev je dosegla izredno stopnjo pričejanja. Za nekatere od teh je v teku postopek za pričetje med svetniške člane Cerkve. Prav v času sinode, 22. oktobra 1987, je papež predstavil junaško stopnjo kreposti mladega laika Piera Giorgia Frassattija. Kmalu po njegovi smrti (umrl je leta 1925) je izšel obširen življenjepis izpod peresa salezijanca Antonija Cojazzija. Le-ta ga je poznal že od otroških let. Pomagal mu je v času šolanja, ga spremljal pri delu v katoliški akciji, pri podpiranju revnih. Ob prezgodnji smrti pa je uvidel važnost in zgovornost njegovega zgleda za mlade. Knjiga je bila prevedena v številne jezike, tudi v slovenščino. Nekaj utrinkov iz Frassattijevega življenja prinaša ta številka Vestnika.

Delo za vključevanje laikov v poslanstvo Cerkve, za skupno načrtovanje in apostolat najde v življenju sv. Janeza Boska veliko spodbud in zamisli, tudi za naš čas. Pri tem nam bo lahko v pomoč nov življenjepis.

B.K.

Govorica telesa in gibanja, v službi veselega oznanila

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: KNJIŽICE, Ljubljana—
Rakovnik

Leto 61 (1988)
Številka 2 (1. marca 1988)
Ureja uredniški odbor. Glavni
urednik Bogdan Kolar
Odgovarja Anton Košir

Tisk: Marko Kratochwill
Ljubljana, Slomškova 8

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 — p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V slo-
venskem jeziku izhaja od leta
1904.

Po svetu izhaja v 39 izdajah in v
18 jezikih (letna naklada preko
10 milijono izvodov):

Argentina, Avstralija, Belgija, Bo-
livija, Čile, Dominikanska repub-
lika, Ekvador, Filipini, Francija,
Gvatemala, Indija (angleški, mala-
yalam, tamiliški in telugu), Irska
in Velika Britanija, Italija, Japona,
Jugoslavija (slovenski in hrva-
ški), Kanada, Kitajska (izhaja v
Hong Kongu), Kolumbija, Koreja,
Litva (izhaja v Rimu), Malta, Me-
hika, Nemčija, Nizozemska, Para-
gvaj, Peru, Poljska, Portugalska,
Španija, Tajska, Urugvaj, Venezu-
ela, Zaire, Združene države
Amerike.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsa-
komur, ki ga želi. Hvaležni smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

spoštovani bralci Salezijanskega vestnika

„Bratje in sestre v Kristusu, živimo svojo poklicanost k svetosti vsak v svojem okolju, vsi skupaj pa v občestvu vernih. Velikodušno odgovorimo na Kristusov klic: 'Pojdite in učite vse narode' (Mt 28,19). Vsi smo misijonarji.“

Ta poziv so poslali vsem članom Cerkve predstavniki škofov iz vsega sveta ob zaključku lanskoletne sinode v Rimu. Ves mesec oktober so razpravljali o odgovornosti in nalogah kristjanov v Cerkvi in današnjem svetu.

Vsi krščeni smo poklicani k svetosti in v skladu z razmerami v katerih živimo, tudi k apostolskemu poslanstvu, ki ga je Kristus zaupal Cerkvi. Večina kristjanov živi to poklicanost v okolju, ki ga imenujemo svet. To je družina, delovno mesto, krajevna skupnost in podobno. Prežeti okolje vsakdanjega življenja s Kristusovim duhom in tako posvečevati svet, je naloga vseh krščenih in način sodelovanja pri uresničevanju Kristusovega naročila.

Pred več kot sto leti je podobno mislil in delal tudi sv. Janez Bosko. Skrb je posvetil predvsem mladini, ki je, upanje Cerkve in sveta. Sveti Duh ga je poklical na Marijino priprošnjo in mu oblikoval srce očeta, brata in prijatelja mladih. Da bi se to delo razširilo in nadaljevalo tudi po njegovi smrti, je združil različne apostolske moči, med drugim tudi široko gibanje kristjanov, ki živijo v svetu. Tiste med njimi, ki so prešli dar salezijanskega poklica, je povezal v Zvezo salezijanskih sodelavnikov, vse pa vabil k dejavnemu sodelovanju pri delu za lepši, bolj krščanski svet.

V tej številki Vestnika, ki je vsa v znamenju don Boskovega jubileja, je precej prostora namenjeno prav tem vprašanjem. Kakšen bo jutrišnji svet, kaj bo z našo mladino? To so vprašanja, ki si jih danes zaskrbljeno zastavljajo mnogi starši, vzgojitelji, duhovniki in dobronamerni ljudje. Don Bosko ni podlegel malodušnosti. Tarnanje in obtoževanje ne pomaga. S krščanskim zaupanjem in vztrajnostjo se je treba lotiti dela.

Dober mesec pred smrtjo je don Bosko poslal sodelavnikom in prijateljem svoje zadnje pismo. Objavljeno je bilo v januarski številki Salezijanskega vestnika za leto 1888. V njem je zapisal tole prošnjo: „Vaši ljubezni priporočam delo, ki mi ga je Bog zaupal... Posebej vam priporočam krščansko vzgojo mladine, skrb za duhovne poklice in pomoč misijonarjem. Na poseben način pa vam priporočam skrb za revne in zapuščene, ki so bili na zemlji vedno najbližji mojemu srcu.“

Te besede so kot oporoka in smernica namenjene tudi vsem nam, ki smo se srečali z don Boskom. Iskreno vam želim, da bi tudi pri branju te številke Vestnika našli novih spodbud in še bolj pogumno hodili za Kristusom, z deli ljubezni do bližnjega, posebno do mladih.“

Anton Košir

Svetnikova velika noč

Danski pesnik in pisatelj
Johann Joergensen
se je rodil 6. novembra 1866
v Svendborgu.

Tam je tudi umrl 29. maja
1956.

Z osemnajstimi leti
je bil že panteist in naturalist.
„To je bila, je nekoč dejal,
dolga polarna noč,”

ki jo je preživel
v mrzličnem literarnem
ustvarjanju.

V katoliško Cerkev
ga je pripeljala naveličanost
s samim seboj in prijatelj,
ki se je spreobrnil iz judovstva.
Julija 1894 je šel v Italijo
in se je v Assisiju posvetil
premišljevanju.

16. februarja 1896 je postal
član Cerkve.

Assisi
si je izbral kot drugo domovino.
Med številnimi zapisi
(izdal je okoli 80 knjig)
je nekaj strani posvetil
tudi sv. Janezu Bosku.
Predstavljamo par odlomkov.

Odpustu iz zavetišča baro-
nice Barolo je sledil drug. Brat-
je Filippi, ki so opazili, da deš-
ko tekanje uničuje travnike in
celo korenine trave, so ga od-
poslali s travnika; da bi odšel
čimprej, so mu spregledali del
najemnine, ki je še ni poravnal.
Tako je prišel dan, ko se je o-
ratorij zadnjikrat zbral na tem
travniku. Bila je cvetna nede-
lja, 5. april 1846. Don Bosko se
je nemiren spraševal: „Kje bom
z učenci obhajal veliko noč?”

Kot Frančišek Asiški je
našel svojo Porcijunkulo. Z
majhnega prgišča zemlje je
Frančišek premaknil svet, tako
kot ga je don Bosko iz svoje
lope. Oba velikana sta duhovno
uresničila Arhimedove sanje. Iz
Pinardijeve lope kot iz Sante
Marie degli Angeli se bo razširi-
lo gibanje, katerega valovi, z
vedno širšimi krogi, bodo do-
segli skrajne meje zemlje. Od
takrat naprej vidimo samo
vzpon.

Don Bosko zavzema v zgo-
dovini moderne Italije tako
pomembno mesto, da ni mogo-
če spregledati njegove osebe in
ne njegovega dela.

Z vso ljubeznijo do resnice
je mogoče zatrditi, da je malo
ljudi 19. stoletja toliko storilo
za evangeliziranje sveta kot don
Bosko. Bil je namreč evangeli-
ski delavec v najglobljem po-
menu te besede. Nanj je mogo-
če prenesti besede preroka Iza-
ija: „Duh Gospodov je nad me-
noj, ker me je mazilil, da bi
ubogim ponesel veselo novico;
poslal me je, da ozdravim vse,
ki so potrtega srca, da jetnikom
naznanim prostost.”

Ni bil samo vladar src. Bil je

tudi nadpovprečno intelektu-
alno nadarjen, izviren mislec in
poznani pisec, ki je zapustil šte-
vilne spise. Njegova podoba bi
bila nepopolna, če ne bi pouda-
rili tudi njegovega oznanjeval-
nega duha... Od Pinardijeve hi-
še do cerkve sv. Frančiška Sa-
leškega v Valdocu teče obokan
hodnik, poln napisov, ki jih
je tja dal namestiti svetnik. Vse
pazljivo preberem: zelo korist-
no je vedeti, za kakšne misli je
veliki prijatelj mladih želel, da
bi bile mladim vedno pred oč-
mi. Berem in ne najdem nič
drugega kot deset zapovedi.

Tako malo in vendar toliko!

Don Boskova vesela novica,
njegovo oznanilo osvoboditve,
velika noč njegovih mladih...
vse se začinja tukaj.

**Izročili smo se Mariji;
poživljajmo torej vzgojno moč dobrote,
da bi vredno obhajali spomin in
preroštvo svetega Janeza Boska!**

Spodbuda za leto 1988

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe vsako leto predstavi misel, ki člane celotne salezijanske družine spremlja v tistem letu. Imenuje ga vezilo. Večkrat naj bi se ustavili ob njem in iz njega črpali spodbude za zavzeto delo. Vezilo, ki nas bo spremljalo v letu 1988, je pomembno in nas vabi, da bi zaživel z novo vedrostjo in rodovitnostjo to, kar je bil najlepši dar, ki ga je božji Duh razvil v don Bosku. Namen vezila je pregledati in poglobiti naš način življenja in poslanstva v Cerkvi.

IZROČILI SMO SE MARIJI

Prvi del vezila govori o Mariji. Sprejmimo to ponudbo izročitve Mariji. Gre za odnos, ki je bil značilen za don Boska in ga je on zapustil kot dediščino vsem članom salezijanske družine. Zato ga moramo zaživeti z novim navdušenjem.

Med člani salezijanske družine imajo hčere Marije Pomočnice ta odnos kot bistveno značilnost, drugi pa naj velikodušno sprejemajo izročitev Mariji, ki jo razširjajo salezijanci. Stoletnico torej praznujemo z marijansko držo, kar sovпада z marijanskim letom. Gre za čudovit splet okoliščin, kar povečuje našo apostolsko prožnost. Dejstvo, da je Marijin poseg v zgodovino odrešenja značilen, da je eden od vidikov krščanskega verovanja. Sveti oče nas opominja, da je Marija 'Zgodnja danica'. Z njo pričakujemo in ustvarjamo nove čase. Ona je, 'Mati upanja', saj nam prinaša moč Duha, da bi se bili sposobni zoperstaviti zlu in bi lahko ustvarjali boljšo prihodnost. Ona je 'Žena težkih časov'. Don Bosko se je oprl na pobožnost do Marije Pomočnice ravno zato, ker je živel v precej težkih časih za Cerkev in nas zato uči, da bi tudi v tem trenutku imeli veliko zaupanje v Marijo. Če se ustavimo na značilnostih, zaradi katerih je Marija tako pomembna, potem je na prvem mestu navzočnost

božjega Duha v njenem življenju. Duh je dal smisel njenemu materinstvu in delu v zgodovini odrešenja. Marija je tako postala tista, 'ki je verovala'. To nas spodbuja k utrjevanju naše vere. Razen tega je Marija po nauku zadnjega cerkvenega zbora, papeževe enciklike in po značilni don Boskovi pobožnosti predstavljena kot 'Mati Cerkve'. Uči nas in nam pomaga, kako v mladih prebuditi Kristusa, da bi postali zavzeti nosilci poslanstva Cerkve, ki je utemeljena na Petrovi skali in pod križem. Tako bo tudi danes pot do velike noči potekala mimo Kalvarije. Ona nam bo pomagala uresničiti pedagogiko dobrote za toliko mladih ljudi, ki nas potrebujejo. Pri iskanju korenin se moramo spomniti besed don Boska in Marije Mazzarello, ki sta bila prepričana, da je vse napravila Marija in da je salezijansko gibanje v Cerkvi zaživel po Marijini zaslugi.

PEDAGODIKA DOBROTE

Za salezijansko družino pomenijo besede 'poživljajmo vzgojno moč dobrote' izziv, kako znova ovrednotiti mojstrsko delo božjega služabnika sto let po njegovi smrti. To pomeni uresničevati njegovo svetost, njegovo izvirnost in iskanje poti za služenje mladim. Prijatelj mladih je iznašel pedagogiko ljubezni. Res je, uresničeval jo je v skladu s svojim časom. Zato ločimo med tem, kar je delo Svetega Duha v nje-

govem življenju, in tem, kar je bilo uresničevanje v okoliščinah preteklega stoletja.

Za osnovo vzgojnega dela je don Bosko ustvaril razpoloženje 'preventivnosti', to je kako predvideti nevarnosti in skušnjave, v katere mladi lahko pridejo, in kako pospeševati dobro. To metodo je utemeljil na treh vrednotah, ki bodo preživele stoletja: razumu, veri in ljubeznivosti. Njihovo povezanost lahko imenujemo 'pedagogika dobrote'. Dobrota tu pomeni sposobnost živeti z mladimi, biti njihov prijatelj, biti sposoben osvetljevati in voditi njihove želje in potrebe po vzgoji in rasti. Dobrota ni le beseda, je vsota zadržanj, kreposti in vrednot, ki združuje značilnosti 'treh besed'. Zato je don Bosko izbral živ zgled takega ravnanja, sv.Frančiška Saleskega, svetnika miline in dobrote.

Ta don Boskova izvirnost je izšla iz njegove ljubezni do Jezusa Kristusa in je zaživela v ljubezni do mladih. Vanjo je združil vse svoje duhovne sposobnosti in izkušnje. Za člane salezijanske družine 'pospeševanje pedagogike dobrote' pomeni odkrivanje v don Bosku, kar je izvirnega v njegovi svetosti, in to znova zaživeti v skladu z znamenji časov.

SPOMIN IN PREROŠTVO

Salezijanska družina ima pred sabo nalogo, da znova obišče Turin, Valdocco, kulturo 19.stoletja, ne sicer zato, da bi pisali zgodovino, ampak da bi v resničnosti preteklega stoletja odkrili vse, kar je Sveti Duh zasejal v don Boska. Naš spomin namreč nima za cilj preteklost, ampak prihodnost. Zaradi prihodnosti skušamo iz preteklosti izbrskati to, kar je še živo in dovolj trdno za nove čase. Zato je

spomin, ki ga obujamo, nekoliko podoben temu, kar obhajamo v evharistiji: zakramentalno oživljanje kalvarijskih dogodkov, da bi postali vključeni in soudeleženi v tem, kar je dokončno in novo v velikonočni skrivnosti. Tudi v karizmi skušamo odkriti njeno rojstvo in razvoj, da bi bili deležni iste moči in smeri, ki jo je Sveti Duh dal don Bosku. Gre torej za poseben spomin. To ni zbiranje podatkov, ki so podlaga za vedno bolj poglobljene in resne študije, ampak gre v določenem smislu za izkopavanje resničnosti preteklega stoletja, da bi odkrili rudnik, to je vire karizmatičnega življenja in pedagogike dobrote. To je spomin, ki se mora spremeniti v prerokbo. Kar zahteva prerokba, moramo postaviti v soglasje z znamenji časov, s potrebami današnje mladine, z razvojem vzgojnih in drugih znanosti. Prerokbi se je treba posvetiti, jo poglobiti, spoznati resničnost, ki nastaja, da bi

tako ustvarjali kulturo, ki se javlja. Tudi za uresničenje te prerokbe potrebujemo študij, raziskovanje, preizkušanje. To smo že storili v preteklih dvajsetih letih. Sedaj moramo to delo prenesti v prakso, v življenje mladih, ki potrebujejo don Boskovo vzgojo, človeške in verske vrednote ter prijateljstvo. Potrebno je poživiti preventivni sistem glede na današnje potrebe in kot prerokbo za prihodnost.

Za to pa sta potrebni vsaj dve stvari: treba je negovati duha dobrote v nas samih in dobro poznati vzgojne znanosti. Tako bomo lahko postali vzgojitelji danes, v skladu z novimi potrebami in načini, ki nam jih znanosti pomagajo poglobiti in razviti.

Don Bosko naj nam izprosi pomoč od zgoraj in milosti, kot jih je imel on, da bi v jubilejnem letu zares lahko zaživel pedagogiko dobrote v korist mladih.

Egidij Viganò

Romanje v Turin

V prejšnji številki Salezijanskega vestnika smo vam najavili romanje v Turin, ki bo od 1. do 4. julija 1988.

Zvedeli smo približne cene romanja, ki pa še niso dokončne, saj je možno, da se bodo ta čas podražili tako prevoz kot prenočišča.

Okvirna cena romanja je 180.000 din za člane salezijanske družine. Za mladino, ki bo imela preprostejše prenočišče, bo cena nižja, zvedeli pa bomo do konca marca.

Vplačilo akontacij po 60.000 din:

- do 20. aprila prva,
- do 20. maja druga,
- do 20. junija tretja.

Do konca aprila, tako nam obljublajo, bomo zvedeli dokončno ceno romanja. Upamo, da ne bo višja od te, ki je predvidena sedaj.

Prijave sprejema:

Ivan Zupan

Rakovniška 6, p.p. 4

61108 Ljubljana

Prvi utripi jubilejnega leta

Različna sredstva družbenega obveščanja so v teh dneh spregovorila o slavnih na začetku don Boskovega leta. Ponekod so televizijske postaje neposredno prenašale slovesna bogoslužja in na svoj način obeležile praznično razpoloženje, ki je 31. januarja zajelo salezijanski svet. Nekateri utrinki naj posredujejo začetek posebnega časa v naših krajih.

Pri Mariji Pomočnici na Rakovniku

Vse nedelje v januarju so bile namenjene pripravi na slovesno praznovanje. K popoldanskim pobožnostim se je zbralo veliko število častilcev sv. Janeza Boska, posebne razsežnosti njegovega dela in pričevanja pa so predstavili salezijanci z Rakovnika, iz Želimlja ter hčere Marije Pomočnice.

Sreda, 27. januarja, je bil dan zbranosti. Predstavniki vseh vej salezijanske družine: hčere Marije Pomočnice, salezijanci, so-trudniki, don Boskove prostovoljke in bivši gojenci so ob čiščenju Najsvetejšega zakramenta in spokojnem bogoslužju opravili duhovno obnovo, si podelili ob skupni mizi dobrine zemlje in predstavili program prireditve, ki jih bodo pritegnile v obhajanje jubilejnega leta. Gojenci Srednje verske šole iz Želimlja so prikazali del dejavnosti, ki so jih obudili v prvi polovici šolskega leta, pokazali razstavo literarnih iz-

delkov in z govornico glasbe izrazili svoj odnos do velikih vprašanj našega časa.

Popoldanskemu bogoslužju, ki mu je predsedoval predstojnik inšpektorije sv. Cirila in Metoda, inšpektor Anton Košir, so dali posebno barvitost prispevki različnih skupin. Mladi iz rakovniške župnije so nas obogatili s plemenitimi mislimi. V molitvi in z besedo so drugi spregovorili

nosti v cerkvi je bilo svetišče polno do zadnjega kotička. Večje skupine so morale ostati tudi zunaj cerkvenih zidov.

Predstavnikom salezijanske družine so se pridružili predstojniki moških redovnih skupnosti, zastopnik slovenskih škofov za redovnike in ljubljanski nadškof ter metropolit dr. Alojzij Šuštar, ki je vodil evharistično bogoslužje in spregovoril o

Začetek slavlja ob 100-letnici don Boskove smrti na Rakovniku

o svojem poklicu, hvalili Boga za delo, ki ga opravlja po svetih članih Cerkve, Pomočnici kristjanov so zaupali svoje negotovosti in izrekli prošnje. Iskreno duhovno razpoloženje je iz številnih prisotnih, saj je bila rakovniška cerkev domala polna, ustvarilo cerkev zavzetih in resnih kristjanov. Lep dan je bil uvod v dni, ki jim bomo priče v prihodnjih mesecih. Srečanja bodo nudila veliko priložnosti za skupno delo in stopanje po poti, ki jo je z neizbrisnimi koraki začrtal sv. Janez Bosko.

Pritrkavanje zvonov cerkve Marije Pomočnice je v nedeljo popoldne pritegnilo številne romarje in častilce prijatelja mladih. Že pred pričetkom sloves-

aktualnosti življenjskega pričevanja sv. Janeza Boska.

Vse njegovo delo se je začelo 8. decembra 1841, ko je v zakristiji cerkve sv. Frančiška Asiškega srečal Jerneja Garellija, ga povabil, da začne obiskovati vero-uk in je naslednjo nedeljo pripeljal s seboj prijatelje. Predstavitve tega prizora je vsem navzočim prikazala odločenost mladega duhovnika, da se ves posveti mladim in s pomočjo božje Matere začne orati globoko brazdo mladinskega apostolskega dela.

Združeni pevski zbor kodelevskih in rakovniških pevcev je po napornem tednu, saj so se kar večkrat morali zbrati k vajam, izvajal novost v cerkveni glasbeni ustvarjalnosti, mašo v čast sv. Ja-

Molitveno srečanje salezijanske družine 27. januarja 1988

nezu Bosku, ki je prav za to priložnost napisal salezijanski duhovnik Ivan Florjanc. Zahtevno delo so pevci dostojno predstavili in tako zbranemu občestvu ponudili izvrstno glasbeno doživetje. Skladatelj je zbor tudi vodil.

Osrednje vodilo vseh srečanj v jubilejnem letu bo: don Bosko živi. V Cerkvi je živa njegova misel, zgled svetosti in predanosti mladim, zavzeto pa nadaljuje svoje delo po članih družine, ki ji je on postavil temelje. Vsako srečanje ob njegovem imenu bo zato zajemanje iz njegovega duhovnega bogastva in preverjanje zvestobe v vsakodnevem življenju.

Na Kodeljevem

Spomin na stoletnico don Boskove smrti smo hoteli na Kodeljevem počastiti kar se da slovesno, predvsem pa z duhovno poglobitvijo. Da to za nas kristjane ne sme in ne more biti navaden dan, ampak bogat z duhovnim sporočilom, nam je bilo vsem razumljivo. Zato smo se na praznik tudi temeljito pripravili.

Za sam praznik, nedeljo 31. januarja, smo v svojo sredo po-

vabili nevsakdanjega, toda zelo cenjenega gosta, beograjskega škofa v pokoju, g. Alojzija Turka našega rojaka, ki preživlja jesen življenja v Novem mestu. Rad je prišel med nas, saj mu je Bog dal zdravje in svoje spomine na bogato in burno življenje rad posreduje tudi drugim. Velike so njegove življenjske in pastoralne izkušnje, ki nam jih je trosil v jasni in kleni besedi. In župnijsko občestvo je imelo čemu prisluhniti.

Vodilo za slavnostno besedo mu je bilo življenje sv. Janeza Boska. Njegova vzgojiteljska načela, je poudaril govornik so aktualna tudi danes, ko živimo v moralno nemirnem, celo razkrojenem svetu.

Kot vzgojitelj se je don Bosko posvetil izgubljeni mladini, ki je tavalala na robu novonastajajoče industrijske družbe prejšnjega stoletja. Zato se je ljudem najprej približal kot človek in sicer kot cel človek. Z njimi je delal, se igral, smejal, jokal in molil. Vzljubili so ga kot očeta. Res je imel mnogo darov za svoj poklic, toda ni jih zakopal, ampak uporabil za celostno rast mladega človeka. To pomeni, je dejal nadškof, tudi opomin današnjim staršem in vzgojiteljem. Otroku se je treba ves posvetiti, sprem-

ljati in spodbujati njegov razvoj, se z njim pogovarjati. Predvsem pa ne biti dvoličen.

Don Bosko je uvidel, da je šele na tej osnovi mogoča verska vzgoja in izobrazba. Te tudi danes manjka. Odraščajoča mladina, ki neprestano išče, je odprta za duhovne vrednote. Posredujmo ji tudi izobrazbo. Sveto pismo, božja beseda, naj ne bo le polici, ampak vsak dan v roki, čeprav le za nekaj trenutkov. Tako bo naša vera kos nerazumevanju ali celo preganjanju. Nadškof nam je iz preteklosti in polpreteklosti zgodovine nanizal primere ohranitve vere, tudi po molitvi, v tistih krajih, kjer je dolga leta misijonaril.

M. Trpin

V Mariboru

Na praznik sv. Janeza Boska, našega župnijskega zavetnika, je mlado župnijsko občestvo že drugič v svoji kratki zgodovini sprejelo medse svojega pastirja, mariborskega škofa, dr. Franca Krambergerja, da se skupno zahvali za dar, ki ga je človeštvo prejelo v sv. Janezu Bosku.

Po uvodnem pozdravu zastopnikov župnije in škofovem uvodu je sledil kratek recital, ki je v glavnih potezah orisal don Boskov lik in njegov pomen za današnji čas.

V nagovoru med sv. mašo je škof Kramberger ob božji besedi prisotne spomnil, da Bog ni le v stari zavezi pošiljal preroke, temveč da v vsakem času obuja med svojim ljudstvom močne osebnosti, ki usmerjajo tok zgodovine po božjem načrtu v pravo smer. Ena takšnih osebnosti je v preteklem stoletju bil sv. Janez Bosko, ki je tudi govoril in delal v božjem imenu.

Janez Bosko. To ni ime in priimek kakšnega čudodelnika ali zanesenjaka iz prejšnjega sto-

letja. Ko se zazremo vanj, se nam zazdi, da zagledamo živ in do kraja uresničen Kristusov evangelij, izpisan z delom in življenjem. Zdi se nam, da se je v njem božja beseda učlovečila, da je postala življenje.

Don Bosko je že ob rojstvu bil posvečen in darovan Mariji in je s tem bil zaznamovan vse svoje življenje. Že od zgodnje mladosti je bil sirota brez očeta, a je pozneje postal oče sirot brez staršev. Tako je bilo napisano na njegovem nagrobnem spomeniku.

Don Bosko: velik ljubitelj in vzgojitelj zapuščene mladine. To je bil njegov poklic in vsebina njegovega življenja. Iz ljubezni do mladine so nastala njegova največja dela in so med nami kot živi spomenik.

Takoj je začel zbirati mlade in zapuščene fante in to iz delavskih družin takratnega vele mesta Turina, jih vzgajal in usmerjal njihovo mladost v srečno življenje in prihodnost. Ustanovil je dve redovni družbi: družbo salezijancev in žensko vejo, družbo hčera Marije Pomočnice. Obe družbi sta se zavzeli za vzgojo mladine: mladih fantov in deklet predvsem tistih, ki so bili prepuščeni sami sebi ali ulici. Zato po pravici pravijo, da je don Bosko največji delavec in dobrotnik človeške družbe. Kajti kdor dela z mladimi, za mladino, dela za prihodnost sveta. En sam namen je imel pri tem: 'Kristusa približati svetu in svet Kristusu.' Moč za nadčloveške napore je črpal v evharistiji, ki je bila steber njegove vzgoje. Če hočemo vse njegove poteze zbrati v eno, moramo reči: don Bosko svetnik. V tem je vsa njegova skrivnost.

Popoldne se je še dvakrat napolnila don Boskova kapela v Mariboru. Najprej so prišli so-trudniki in prijatelji sv. Janeza Boska, ki so opravili vajo za srečno smrt, in potem še zvečer pri večerni sveti maši

s. Brigita Zelič

Obnovljene rakovniške orgle

Cerkev Marije Pomočnice je bogatejša. Na njenem koru je mojster Jenko prenovil orgle, ki so sicer bile narejene leta 1954, a je marsikateri del po toliko letih odpovedal. Prvotno so bile postavljene na desni, po obnovi cerkve, leta 1974, pa so jih prenesli na nov zadnji kor. Po sedanjih prenovi imajo orgle 36 pojočih registrov z 2282 piščalmi. Igralnik je nov. V njem pa je nad tisoč različnih kontaktov za posamezne

tone, registre in njihove povezave. Lahko bi ga imenovali 'orgelska komandna miza'. Za brezhibno delovanje je potreben kakovosten material in natančna izdelava. Priznana nemška tovarna je naredila takega, da bo najbolj ustrezal našim orglam. Tam so izdelali tudi dva nova registra, trombo in pozavno.

Rakovniškim župljanom so pri zbiranju sredstev pomagali številni dobrotniki doma in po svetu, saj je le tako bilo mogoče v hitrem času zbrati potrebno vsoto.

Na svečnico, 2. februarja, so pri večerni maši predstavili ob-

Prof. Primož Ramovš predstavlja prenovljene orgle v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku

novljene orgle. S skladateljsko in umetniško roko nam je akad. prof. Primož Ramovš pričaral njihovo skrito bogastvo in čudovito izrazno moč.

molitev, žrtev in priložnosti je bilo. Marija Pomočnica je bila vedno z vami in vam pomagala, da ste ostale zveste hčere Mariji Pomočnici.'

Jubilantke s sestro magistro na Bledu

25 let darovanja in zvestobe

Zbrale so se na Bledu okrog svoje magistre s. Frančiške Škrbec prve cvetke povojne pomladi, da se Bogu zahvalijo za 25 let dela v Gospodovem vinogradu. S. Francka Primožič, s. Marija Crnkovič in s. Adela Balder so bile prvo upanje sester hčera Marije Pomočnice, ki so doživljale vojno in povojno vihor.

Na Reki so leta 1959 začele svojo pripravo na redovno življenje in v Lovranu 24. januarja 1963 naredile prve zaobljube. Takrat je sedaj že rajna s. Alojzija Domanjko vzkliknila: 'Kako dober je Bog! Ne bomo izumrle. Obstoj naše družbe v domovini je zagotovljen.'

V nedeljo 24. januarja 1988 so se na Bledu pri sv. maši zahvalile Bogu za prejete milosti. To zahvalno daritev je opravil g. Jakob Avguštin, ki je kot takratni inšpektor bil navzoč pri njihovih prvih zaobljubah. V homiliji je med drugim dejal: 'To je dan zahvale za vse, kar ste lepega doživele. Koliko prejetih milosti,

Popoldne so ob kramljanju z magistro obujale zanimive spomine na noviciat, ko so se borile s takratno revščino, a so se vesele vsake zmage in napredka.

25 let je za njimi. Največ svojih moči so dale za mlade pri verouku in za salezijance, kjer še sedaj delajo, s. Adela v Zagrebu, s. Marija na Reki in s. Francka na Rakovniku.

Naj jih don Bosko ob stoletnici svoje smrti vname z ognjem novega navdušenja za drugih 25 let in še več.

s. A. Ž.

Duhovne vaje v Želimljem

Tri počitniške tedne je bilo v Želimljem veselo in živahno. Fantje so letos še toliko raje prišli na duhovne vaje, ker snega ni in ni hotelo biti od nikoder. V petih skupinah se jih je zvrstilo lepo število iz vseh koncev Slovenije, nekaj celo iz Mužlje v Vojvodini.

Bilo je veliko možnosti za razvedrilo, pa tudi resnega dela ni manjkalo. Vsakodnevne jutranje in večerne molitve, maša ter dve obširni katehezi. Prvi dan je bil namenjen molitvi k Svetemu Duhu, drugi dan Mariji in premišljevanju evangeljskega odlomka o angelovem oznanjenju Mariji, tretji don Bosku in njegovim sanjam pri devetih letih.

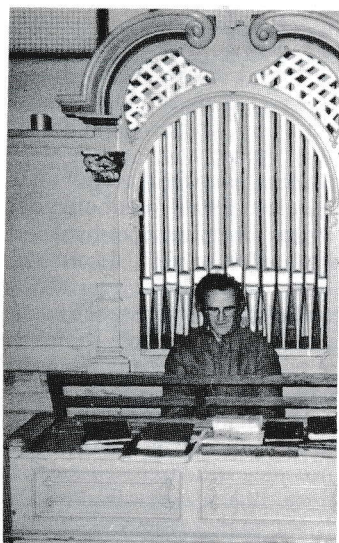
Zdi se, kot da je ob začetku don Boskovega jubilejnega leta vsak fant, ki pride v Želimlje na duhovne vaje, njegov dar salezijancem in znamenje božjega blagoslova salezijanskemu poslanstvu.

S prostovoljnimi prispevki za gradnjo nove cerkve sv. Janeza Boska v Mariboru pa so pokazali veliko mero velikodušnosti.

Janez

Ena od skupin z zimskih duhovnih vaj v Želimljem

Nove orgle v Prištini

Začetek adventnega časa je za cerkveni skupnosti v Prištini in Kosovem polju prinesel dva lepa dogodka: blagoslovili so nove orgle in na Kosovem polju po večmesečnem obnavljanju blagoslovili hišo in v njej kapelo sv. Družine.

V župnijski cerkvi sv. Antona Padovanskega je škof Nikola Prela iz Uroševca daroval sv. daritev in spregovoril o vlogi glasbe v življenju Cerkve. Blagoslovitvi je prisostvoval tudi inšpektor Anton Košir, saj sta sobrata, ki delujeta v župniji, člana ljubljanske salezijanske skupnosti.

Na Kosovem polju med kristjani zavzeto delujejo sestre sv. Križa in bazilijanke. V dvojezičnem bogoslužju je škof Prela vse navzoče povabil, da mora nova kapela postati kraj molitve za vse ljudi, ne glede na vero ali narodnost. Trenutki družabnosti, ki so sledili obredu v cerkvi, so bili znamenje skupne povezanosti in veselja pri uresničitvi lepe zamisli.

Igralec Drago Razboršek v pogovoru z ravnateljem Stanetom Okornom

Ivan Florjanc, avtor nove maše v čast sv. Janezu Bosku

Za večer kulture

Letos je praznovanje slovenskega kulturnega praznika v Želimljem popestril igralec in recitator Drago Razboršek.

Recital je pesmi Vodnika, Pavčka, Zupančiča, Štajnerja, Zupančiča in seveda Prešerna. Navdušil je predvsem v drugem delu recitala, ko je s pečatom svoje duše predstavil odlomke iz del Cankarja in Krefta.

Večer z igralcem Dragom Razborškom je v vseh navzočih pomladil ljubezen do slovenske besede in kulture.

Med obredom blagoslovitve nove kapele v Kosovem polju

Zvest Marijin apostol

**Janez Bosko,
svetnik,
ki ga je prevevala ljubezen
do Boga,
je istočasno poln vdanosti
in ljubezni do nebeške Matere.
Že od malih nog
ga je mati Marjeta vzgajala
v tem duhu.**

Poleti leta 1835 je Janez z odličnim uspehom napravil zaključni izpit na gimnaziji ter vstopil v semenišče. Dne 25. oktobra istega leta je prejel v cerkvi v Castelnovu duhovniško obleko. Od tistega časa ga je verno ljudstvo s spoštovanjem imenovalo 'don Bosko'.

Tisti dan mu je dejala njegova mati:

„Moj sin, od zdaj boš nosil duhovniško obleko. To je zame, tvojo mater, srečen, dan. Toda pomisli, da ni obleka, ki daje stanu čast, ampak le preizkušena čednost. Nikoli ne onečasti te obleke! Če bi prišel do spoznanja, da te Bog ni poklical, jo odloži! Rajne imam revnega kmeta za sina kakor duhovnika, ki ne izvršuje svojih dolžnosti. Ko si prišel na svet, sem te posvetila blaženi Devici Mariji. Sedaj te prosim, posveti se ji ves in popolnoma! Ko boš duhovnik, postani apostol Marijinega češčenja!“

„To ti obljubim iz vsega srca, mati!“

„Dobro. Poslušaj še nekaj! Jaz sem bila v revščini rojena, revno sem živela in želim tudi revna umreti. Če bi tebe kot duhovnika kdaj doletela nesreča, da bi obogatel, te ne bom nikoli obiskala. To si dobro zapomni!“

„Mislim, da ti te skrbi ne bom napravil. Duhovnik je dolžan dati svoje premoženje revnim. Tega se bom jaz tudi držal.“

Do zadnjega dneva svojega življenja don Bosko ni pozabil besed svoje pobožne matere, ki mu jih je govorila tedaj, ko je prvič oblekel duhovniško obleko.

Vsako delo z Marijo

V središču don Boskovega življenja je bil Bog, takoj za njim

pa božja Mati. Pri devetih letih postane Marija stalno navzoča na njegovi življenjski poti. Za to ima veliko zaslug njegova mati. „Janez, ko si prišel na svet, sem te posvetila blaženi Devici Mariji.“ V sanjah mu je Jezus dejal: „Sem sin tiste, ki te jo je mati naučila pozdravljati trikrat na dan.“

Marije mu ni predstavljala samo mati. Ona sama vstopa v njegovo življenje, kot luč z višave, v številnih videnjih.

Don Boskove oči so videle Marijo. „Da bi vsak od vas bil gotov, kako božja Mati želi našo

družbo, - bo dejal svojim učencem leta 1864 - vam bom povedal ne le opis sanj, ampak vse, kar je Marija želela, da sem videl. Želi, da ji zaupamo prav vse.“ V opisu videnja je mogoče srečati besede kot: „Blažena Devica mi je rekla“; „Takoj ko je Marija nehala govoriti...“

Pobožnost do Marije, zatrjuje jo zanesljive priče, je bila vrhunec njegovih misli. Ni živel za drug cilj kot zanjo. „Kako dobra je Marija, je zatrjeval, kako rada nas ima.“

Vedno bolj se je zavedal, kako pomembno mesto ima Bog v ustanavljanju nove redovne družbe. Zavedal pa se je tudi, da ga je vodila Marijina roka: „Sveta Devica je ustanoviteljica in bo zaščitnica naših del.“ Še več: „Marija je mati in opora družbe.“

Na duhovnih vajah v Trofarellu, leta 1868, je dejal, da je Marija ustanoviteljica in mati vseh redovnih družb, od dvorane zadnje večerje. Dodal pa je: „Med različnimi redovi in družbami je morda naša tista, ki ji je Bog največkrat spregovoril.“

V turinskem oratoriju je bilo potrebno vse narediti v Marijinem imenu, saj je „najsветеjša“, od vseh ustvarjenih bitij najbolj ljubljena, božja Mati, vedno čista in brezmadežna.

Marija je v njegovem življenju vedno navzoča: mu je učiteljica, voditeljica, pastirica, gospa, kraljica njegovih videnj, priprošnjica, zanj dela čudeže, predvsem pa je zanj Odrešenikova mati, mati Cerkve, brezmadežna, polna milosti, mogočna priprošnjica kristjanov.

Mati, brezmadežna, pomočnica, to je Marija, ki jo je don Bosko postavljal na vrh vzgojnega prizadevanja, vseh duhovniških,

apostolskih in misijonarskih prizadevanj.

Don Boskovo pobožnost do Marije je mogoče gledati z različnih vidikov, vendarle pa je na prvem mestu treba omeniti posebno vlogo, ki jo je v njegovem življenju imela Marija kot pomočnica kristjanov. Brez posebnih dvomov lahko rečemo, da je bil njen največji apostol. V življenju se je srečal s številnimi Marijinimi cerkvami in s posebnimi pobožnostmi, ki so jih gojili v njeno čast. Pri družini Moglia so se posebej zatekali k žalostni božji Materi, v Chieriju so častili rožnovensko in brezmadežno, v Turinu žalostno božjo Mater. Toda počasi je vse bolj poudarjal Marijino brezmadežnost, saj se je na njen praznik 8. decembra 1841 začelo delo z mladimi v Turinu in je bilo med vernimi ljudmi pravo gibanje v čast brezmadežnega spočetja, kar je 1854 pripeljalo do razglasitve te verske resnice. Praznovanje 8. decembra je postalo eno osrednjih dogajanj na pastoralnem in vzgojnem področju. 'Vse dolgujemo Mariji, je spominjal svoje učence, ker so se vsa naša dela začela na praznik Brezmadežne.'

Na začetku šestdesetih let preteklega stoletja, ko se je don Bosko bližal petdesetim, pa se v njegovem življenju vse pogosteje pojavlja češčenje Marije pod imenom Pomočnica. Gojencem je tu in tam predstavil razloge za to. Pavlu Alberi je na primer dejal: 'Veliko sem spovedoval, a po pravici ti moram povedati, da ne vem, kaj sem rekel ali storil, tako me je zagrabila misel, ki se je ne morem otresti. Mislim si: Naša cerkev je tako majhna, da za vse mlade ni več prostora. Postavili bomo lepšo, večjo, nekaj veličastnega. Postavili jo bomo Mariji Pomočnici.'

Poznejši kardinal Cagliero pa pričuje: 'Marija želi, da jo častimo kot pomočnico. Časi so tako žalostni, da prav potrebujemo

Marijino pomoč pri ohranjanju in obrambi vere.'

Živa Marijina navzočnost

Seveda je že v predhodnem življenjskem obdobju mogoče najti sestavine, ki kažejo, da je častil Pomočnico, toda poseben poudarek je vendarle mogoče najti v prvi polovici šestdesetih let.

'To bo postala njegova dokončna marijanska odločitev, piše E. Viganò. V pobožnosti do nje je dozoreval njegov poklic in je dosegla največji razmah njegova ustanoviteljska sposobnost. V Pomočnici je spoznal Gospo, ki je bila na začetku njegovega poklica, njegova stalna navdihovalka in učiteljica.'

Zadnjih petindvajset let don Boskovega življenja, to je čas duhovne in človeške polne zrelosti, ki sovпада z dokončno potrditvijo salezijanske družbe in z razširitvijo v misijonske dežele, je zanj pomenilo tesno vključenost v dogajanje v Cerkvi in družbi. Nastajala je nova resničnost, velikokrat zelo dramatična, pri kateri je sodeloval kot duhovnik in apostol. In prav v tem času je začutil, da človeštvo potrebuje Pomočnico. Postal je njen glasnik in sam deležen njene pomoči.

Besede matere Marjete in osebna izkušnja so mu pokazale trdno oporo vsega prizadevanja. Našel jo je v Pomočnici in postal njen navdušen apostol.

P.B.

Na začetku adventnega časa je papež Janez Pavel II. obiskal župnijo Srca Jezusovega v Rimu, ki jo vodijo salezijanci. Posebej se je srečal z mladimi, ki so bili iz tega dela mesta, a tudi večje skupine Afričanov in Filipincev.

Za sveto in pošteno življenje

Predstavniki mladih mu je v pozdravu dejal: 'Smo študentje, brezposelni in mladi delavci. Mnogi med temi so morali sprejeti delo, za katerega se niso čutili poklicani. Pogosto se jim zato življenje ne zdi poklic. Drugi so na žalost iskali zatočišče v mamilih.' V zelo temni sliki stanja je le tu in tam žarek upanja: 'Pred časom, je dejal mladenič, so nekateri med nami odkrili resničnost in navzočnost Marije med ljudmi. Nanjo se v teku dneva večkrat obračajo.' To je le prvi korak na poti 'zavzetega dela, ki se velikokrat zdi težko. saj je v svetu, ki je poln razdeljenosti, pokvarjen in nasilen, kjer, tako je dejal mladi govornik, papež s svojimi potovanji nastopa kot 'glasnik miru'.

Papež je mladim odgovoril: 'Tukaj lahko občutimo ozračje mladosti, ki jo je mogoče najti povsod tam, kjer je blizu don Bosku, ker je to ozračje njegovega darovanja med mladimi in za mlade. Sv. Janez Bosko je mlade znal voditi k svetosti. Seveda tudi v njegovem času ni manjkalo težav. Vi se danes srečujete s tolikimi. Toda v don Boskovem času so bile težave, če ne enake, podobne. On se je znal približati ljudem; znal je storiti vse, da je pritegnil mlade; znal je svetovati, reševati probleme, voditi, ker je molil, se žrtvoval, ker je ljubil.

Želim vam, da bi v tej župniji, ki jo vodijo don Boskovi

Srečanja papeža z mladimi so vselej prisrčna

sinovi, našli vse to. Tudi sami sodelujte. Skupnosti mladih sv. Janeza Boska v njegovem času in kasneje so vedno bile okolje, kjer je bilo zavzeto apostolsko življenje. Po njegovem osebnem delu in delu mladih so vsi hodili po poti k istemu cilju: to je svetost in pošteno življenje. Bilo je pristno krščansko življenje, ki je postalo evangelij, ki je postalo življenje za mlade.

Ob evangeliju mladi odkrivajo bogastvo življenja; tudi če so revni ali imajo osebne težave, odkrivajo bogastvo, ki ga imajo v sebi. Vaša skupnost je nekaj posebnega, kajti tu niso samo italijanski mladi, ampak še skupine iz Afrike, s Filipinov in morda še od drugod. Vesel sem, da so med vami našli gostoljubnost. Med vami se čutijo bratje, prijatelji. Skupaj z vami sto-

pajo z istim navdušenjem, z istim cerkvenim navdihom sv. Janeza Boska. To je pravi apostolat, ne samo za rimsko cerkev in za vašo župnijo, ampak pravi apostolat za vesoljno cerkev.

Čutimo se povezani z mladimi vsega sveta. Na svojih potovanjih in obiskih v raznih delih sveta povsod srečujem mlade in vsi so vaši sodobniki, vaši bratje po krstu, po Kristusu. Želim vam, da bi hodili skupaj z njimi, pogumno, z več navdušenja, proti bolj krščanskemu in človeškemu svetu, boljšemu svetu. To je pomen adventa. Začenjamo prav ta čas: označuje pot proti boljšemu svetu. Ta prihaja od Boga. Prihaja k nam, če gremo naproti Kristusu, kot so šli pastirji v Betlehem.'

Bogastvo in sreča evangeljske besede

V naši družini pri nedeljskem kosilu večkrat razmišljamo o nedeljskem evangeliju in pridigi. Velikokrat je tako izmenjevanje mnenj prav ubrano in skladno. Večkrat pa se zgodi, da vsak po svoje razumemo evangeljsko misel. Zlasti zadnje čase, ko so večji otroci že srednješolci in skušajo s svojim logičnim razmišljanjem odkriti nov svet, se zgodi, da postane debata prav živahna.

Tako je bilo tudi tisto nedeljo. Vzrok burni razpravi je bila Jezusova prilika o delavcih v vinogradu (Mt 20, 1-16). Ker smo se udeležili maš ob različnih urah, imamo namreč to srečo, da živimo v večjem mestu, kjer si praktično vsak lahko izbere nedeljsko bogoslužje po svojem okusu in željah, je bilo razmišljanje še bolj pestro. Vsak s svojega zornega kota smo primerjali svetopisemsko priliko z vsakdanjim življenjem. Kakor koli smo obračali, vedno se nam je zdelo, da je gospodar v priliki ravnal krivično. Na koncu smo ugotovili, da gledano zgolj s človeškimi očmi in skozi prizmo tuzemskega življenja, je ta prilika gotovo zgled socialne krivice vse do tam, ko Jezus reče: ...,Hočem pa tudi poslednjemu dati kakor tebi. Ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober.' Tu se odpre čisto druga dimenzija, dobrota, božja dobrota, ki je veliko večja vrednota kot vsaka človeška pravičnost. Seveda svetopisemske prilike ne veljajo le za Boga in onstranstvo, ampak so namenjene nam in za tuzemsko življenje. Če jih ne prenašamo v

**Vzgoja za življenje
je osnovna naloga vseh staršev,
ki smatramo
svoje otroke kot dragoceni dar,
ki nam je zaupan zato,
da jih dobro pripravimo
na življenje
in po svojih najboljših močeh
vcepimo vanje tiste vrednote,
ki so temelj človeške družbe
in istočasno pogoj
za nadgradnjo
njihovega duhovnega življenja.
Seveda je treba skrbeti,
da so otroci siti,
oblečeni,
da dosežejo svojim
sposobnostim primeren poklic,
ki ga bodo v življenju
z veseljem opravljali.
Vse to spada k odgovornemu
starševstvu.
Vsaj toliko kot skrb za telo
pa je pomembna skrb
za duševno in duhovno rast
naših otrok.
Če nam ne uspe privzgojiti
jim čisto človeških vrlin,
tudi za globlje,
duhovne ne bodo sprejemljivi.**

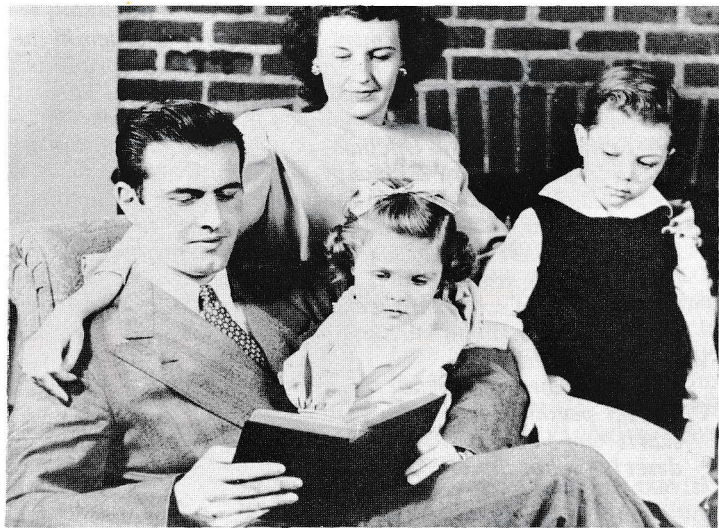
svoj vsakdan, s tem pa posvečamo življenje že tu, nam tudi v onostranstvu ne bodo mogle koristiti.

Pa se da tako priliko sploh uresničevati v vsakdanjem življenju? Ali nisi potem sam vedno prikrajšan? Če si sam samcat v popolnoma drugačnem okolju, ali te bodo sploh razumeli? Te bodo sploh resno jemali? Taka in podobna vprašanja smo si v razgovoru postavljali. Seveda ni lahko hoditi po Jezusovih stopinjah, nihče še ni rekel, da je živeti evangelij lahko. Je pa osrečujoče in to tem bolj, čim bolj zvesto sledimo Jezusu.

Šele ko smo to razčistili in razumeli, smo lahko ugotovili, kakšno bogastvo nam nudi vera in življenje iz nje.

A.K.

Božja beseda v družini

Drugi jamboree v Koritnici (Log pod Mangartom)

Zvesti Bogu in domovini

Domača gruda rada zariše v obraze ljudi poteze, ki jih tujina ne zbriše. Na Tržaškem in Goriškem je zemlja še posebno trda, poteze prehajajo v gube. Ljubezen do slovenskega jezika je taka guba, ki ne bo prešla, kot ne preide materina ljubezen. In še ena guba se kaže v slovenskem obrazu: Bog jo zarisuje.

Malo kdo pozna ta obraz, meni so ga razkrili salezijanski duhovniki, ki imajo svoj dom na Opčinah v Centru za mladinsko pastoralo. Težko zajameš v besede njihovo delo. Franc Pohajač in Tone Bedenčič poučujeta verouk kar na treh slovenskih šolah. Franc je kaplan na Opčinah, popoldne pa ga zaposlijo ansambli in pevski zbori. Z njimi je prekriziral Evropo, leta 1980 pa z ansamblom 'Galebi' celo Kanado in ZDA. Tone župnikuje na Repentabru, Jože Sraka pa v Trepčah in predseduje odboru, ki vodi delovanje Marijanišča. Cerkev Marije Vnebovzete v svojih mogočnih nederjih drži zastavo slovenstva. V začetku osemdesetih let so farani začeli s prenovo. Obnovili so streho, ki je prekrita s kamnitimi skrilami, lani so blagoslovili obnovljen župnijski dom.

Na Repentabru deluje tudi ansambel 'Mladost' in zelo uspešen otroški pevski zbor 'Zvonček'. Vse svoje delo je Tone začel s skavti. Oni so mu danes desna roka, on pa njim, saj je že nad deset let njihov duhovni vodja.

Med zamejskimi Slovenci v Italiji je skavtizem močno navzoč. Na Tržaškem in Goriškem je preko 600 aktivnih skavtov in skavtinj. Mladinske organizacije, ki bi se lahko kosala s skavtsko, ni. Je pravzaprav edina slovenska mladinska organizacija, ki med svoje ideje sprejema tudi krščansko vzgojo. Odločno je na strani Baden-Powellovih načel, da brez vere in Boga celostna vzgoja ni mogoča.

„Brez skavtizma slovenstvo danes tu ne bi bilo tako močno. Kar se pa tiče verske vzgoje, bi bilo gotovo veliko slabše,“ je potrdil sogovornik Andrej Štekar, ki trenutno vodi openski steg.

Ce merimo starost organizacij po stoletjih, so skavti še mlada organizacija. Začetki segajo v prva leta 20. stoletja. „Bi-Pi“, kakor imenujejo skavti svojega ustanovitelja Baden-Powella, je organiziral prvi tabor za oglednike na otoku v Rokavskem prelivu. Baden-Powell je bil voditelj, ki si ga želi vsak fant: uspešen vojak, dobitnik trofeje „pig sicking“ za lov na merjasca. Afričani so mu zaradi poguma, spretnosti v ogledništvu in branju sledov rekli „impeesa“, vol, ki nikdar ne spi. Skoraj 50 let star se je vrnil v domovino kot heroj. Njegove knjige so postale uspešnice. Uvidel je, da s svojo izkušnjo lahko čudovito pomaga mladim, da odrastejo v zrele in zdrave ljudi. Leta 1920 se je na prvem jamboreeju (beseda iz korena 'jam', kar pomeni marmelada) zbralo 1200 skavtov iz 26 držav. Gibanje je štelu že nad 2 milijona članov. Danes je skavtov več kot 16 milijonov, skavtinj 7 milijonov in več kot 250 nekdanjih članov. Na zadnjem, 16. jamboreeju ali skavtskem zletu letos za novo leto v Avstraliji, jih je bilo skoraj 15 tisoč iz 84 držav. Zleta so se

kot opazovalci udeležili tudi jugoslovanski taborniki.

Našo mladino je skavtsko gibanje zajelo po prvi svetovni vojni. Leta 1923 je bila ustanovljena prva župa skavtov v Sloveniji. Fran Milčinski, ki je kot mladinski in varstveni sodnik v Ljubljani dobro poznal tedanji najstniški svet, je s svojo pisateljsko žilico ohranil marsikakšno podobo iz življenja mladih v začetku stoletja. Omenjal je salezijance, ki so v Ljubljani že uspešno delovali. Dobronameri ideji skavtizma pa se je oddolžil z zbirko črtic „Skavt Peter“. Leta 1941, ko je bila skavtska organizacija razpuščena, je imela že 1380 članov.

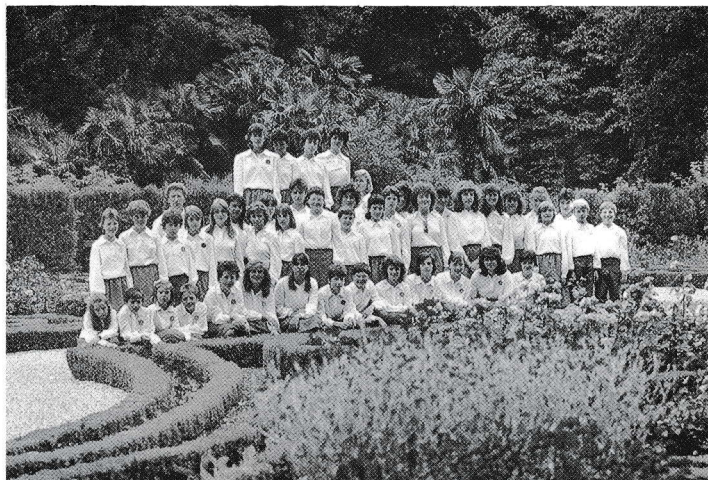
V domovini skavtska organizacija ni smela nikdar več zaživeti. Povsem drugačna je podoba v našem zamejstvu. Na Koroškem so nastali leta 1959. Sedež imajo v Modestovem domu. V Italiji je preteklo šolsko leto potekalo v duhu dokončne združitve dveh zamejskih pokrajinskih organizacij: goriške in tržaške.

14. decembra 1986 je na prvem deželnem občnem zboru prišlo do formalnega sprejetja novih pravil in s tem do ustanovitve Slovenske zamejske skavtske organizacije (SZSO). Skavtski duh živi med Slovenci v Ita-

Ansambel „Zvezde“ z Opčin

liji že od začetka petdesetih let dalje. Na Tržaškem je prva skupina nastala v Škednju, odkoder se je navdušenje širilo po mestu samem in po vaseh. V šestdesetih letih so nastali skavti tudi na Goriškem. Od vsega začetka so povezani s tržaškimi.

Mladinski pevski zbor „Vesela pomlad“ z Opčin

Ideja o pravnem združenju je zaživela med njimi po letu 1973, ko so se poskušali vključiti v svetovno organizacijo FEI kot samostojna članica, ne pa pod pokroviteljstvom ASCI ali GEI kot sestavni del italijanske organizacije. Leta 1976 so se praktično tudi združili.

Pustimo to ob strani. Skavtizem ni v organizaciji. Bistvo skavtskega delovanja in življenja je pravzaprav v drobnih vsakodnevnih dejanjih vsakega skavta, ki potrjuje zvestobo Bogu in domovini, bližnjemu in skavtskemu gibanju. Vzgoja od-

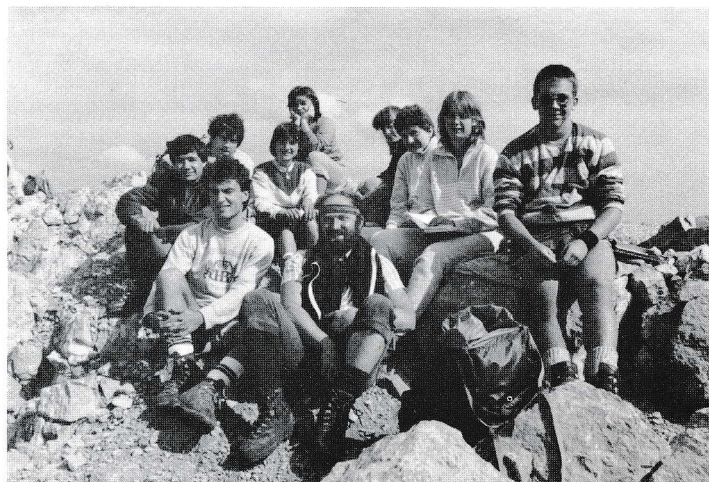
govorne in delavne osebnosti je cilj vsakega dejanja, vsakega podviga. Posebno mesto pripada tu voditeljem, ki so zrastle v skavtski družbi in skrbijo za njeno delovanje. V duhu gesla roverjev in popotnic „služiti!“ skrbijo za pokončno rast mlajših sester in bratov.

Andrej Štekar vodi vejo izvidnikov in vodnic. „Vsaka veja ima svoj program in je skoraj povsem samostojna. Na začetku leta si določimo dve ali tri teme, podvige, ki jih čez leto uresničimo. V naši veji imamo tudi skupne akcije. Vsako leto imamo pustovanje, športno srečanje, tabor, smučarski zlet, tri duhovne obnove, dve sta med letom, tretja pa se opravi na taboru, in pa seveda jurjevanje, ko gremo za dva dni pod šoto-re. Jurjevanje je najslavnejši skavtski praznik: višek so skavtske obljube.“

Slovenska zamejska skavtska organizacija je del manjšine.

Nobeno leto ne gre mimo, ne da bi vsaj nekaj skupnih akcij posvetili narodnostnemu vprašanju. „Lansko leto smo imeli podvig: spoznavajmo slovenski Trst. Pogledali smo, katere zgradbe so bile v zgodovini slovenske, kje je živel Žiga Zois,

Naslednja skupna akcija bo baklada, pohod z baklami po Trstu na Dan spomina, ki ga vsi skavti na svetu praznujemo 21. februarja, na dan rojstva Baden-Powella. Še boljše je sodelovanje s slovenskimi taborniki. Medsebojni obiski so pogosti,

Po končanem duhovnem srečanju so mladi odšli na vrh Storžiča

katere slovenske tovarne so bile v Trstu. Pa tudi kaj je še sedaj slovenskega, v katerih cerkvah so še vedno slovenski obredi. Šola vsega tega ne poudari dovolj. V akcijo smo vključili tudi anketo o slovenstvu. Vse je bilo seveda povezano v tekmovanje. Drugi način naše narodnostne vzgoje je v tem, da gremo vedno taborit v Slovenijo. Vsaj v zadnjih dvajsetih letih so bili skoraj vsi tabori v Sloveniji, v Benečiji ali na Koroškem. Vedno med Slovenci.”

Sodelovanje z italijanskimi skavti je zelo uspešno. Udeležujejo se tečajev za voditelje, ki jih italijanska skavtska organizacija zelo uspešno pripravlja. „Pred božičem smo imeli pri sv. Mariji Veliki v Trstu dvojezično mašo. Kljub temu, da nas je bilo Slovencev le dobra desetina. Vse je bilo dvojezično, tudi petje. Preko skavtizma se srečujejo in spoznavajo narodi.

veliko nam pomagajo pri organizaciji taborov.” Zveza tabornikov Slovenije se v zadnjem času precej zanima za skavtizem. Eden od rezultatov je bila tudi udeležba na jamboreju v Avstraliji.

Kaj pa duhovniki in skavtizem? Novomašnik Lojze Zupančič je leta 1951 sam zbral skupino fantov in organiziral prvo skavtsko skupino. Njemu sta se pridružila še prof. Oton Berce in prof. Ivan Theterschuh. Poleti 1952 je bil na Sv. Višarjah prvi tabor z dvajsetimi udeleženci. Za Zupančičem je bil duhovni animator Marij Gerdol. Med dekleti pa v istem času dr. Jože Prešeren. Njemu sta sledila Dušan Jakomin in Lojze Rozman. Tone Bedenčič je že dobro desetletje duhovni vodja obeh vej.

„Skavt živi duhovno preko narave. Otrok se srečuje z naravo in v naravi živi; preko narave odkriva Boga. Preko narave pri-

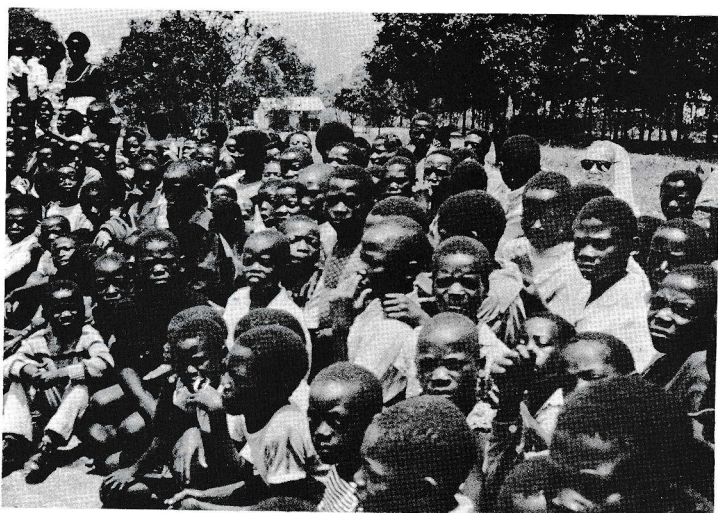
haja v stik z bližnjim, preko bližnjega, preko dobrega dela čuti stik z Bogom. Brez vere ne more biti pravega skavtizma... Pojem skavtske duhovnosti je pot. Vzameš nahrbtnik in greš neznanim stvarjem naproti. Vse, kar je odvečno, moraš pustiti, saj v nahrbtnik ne gre vse. Odreči se moraš vsemu kar te na poti lahko ovira.”

Tonetu veliko pomagata Milan Nemac in Žarko Škerlj. Skavti bi jih v svoje vrste povabili še več pa jih enostavno ni. Povprečna starost slovenskih duhovnikov na Tržaškem je precej čez petdeset. Z zahtevnostjo in izzivalnostjo skavtov pa se starejši duhovnik le steška spoprime. V veliko pomoč so jim duhovniki iz Slovenije. Pogosto sodelujejo na taborih.

Skavti pa ne ostanejo le v skavtski organizaciji. Tri člane imajo v škofijskem pastoralnem svetu, enega v škofijski komisiji za mladinsko pastoralo. Velika novost so skavtske oddaje, ki jih za radio Opčine pripravlja Mitja Ozbič. Svoje življenje in delovanje dokumentirajo tudi z glasilom „Jambor”. Lani je izšlo osem števil.

„Biti skavt! To pomeni ogromno. Kdor je skavt, je skavt z vso svojo osebnostjo. Skavtsko življenje je s svojo univerzalnostjo vseskozi aktualno, še posebno danes. Pri skavtih imaš vse: od vere, preko narave do vojske.” O krizi se pri skavtih ne govori. Je organizacija, ki diha, kot to zmora mlad in zdrav človek. Ne vedno s polno močjo. A dokler bodo mladi na svetu in bomo imeli še kanček upanja v zdravo življenje v naravi, bo skavtski duh živel. Slovensko zamejsko skavtsko organizacijo pa še posebej povezuje ta dve vrednoti: Bog in domovina. Vrednoti, ki živita v človeku od pamtiveka, in ki kaže ta mnogo dalj od jutrišnjega dne.

Darko Mali

V Zambiji je povsod veliko mladih – veliko dela in optimizma

Danilo Lisjak med šolarji v Gomi

Sredi decembra je Danilo Lisjak poslal obsežnejše pismo dobrotnikom in znancem. Iz njega povzemamo nekatere odlomke.

Ko me je lanski božič našel kot 'novopečenca' v Ruandi, si nisem niti mislil, da bom letos že daleč na drugem koncu, v velikem Zairu. Vendar so tudi takšne stoodstotne spremembe vračunane v naš 'nomadski' poklic. Res je, da sreča, ki ti jo drugi načrtajo, zna biti slajša od tiste, ki si jo sam predstavljaš kot edino možno. Priznam, da mi tudi ta nenavadna sprememba vliva veliko veselja in optimizma. Zna se zgoditi, da bo prihodnje božično pismo že iz kakšnega drugega konca črne celine.

V Gomi, tik za ruandsko mejo, v Zairu, vodimo štirje salezijanci tehnično šolo mehanične in elektro smeri. V vseh šestih letnikih je 400 dijakov, samih fantov. Ker sem še bolj vajenec, sem prevzel pouk verouka v zadnjih dveh letnikih. Pouk je

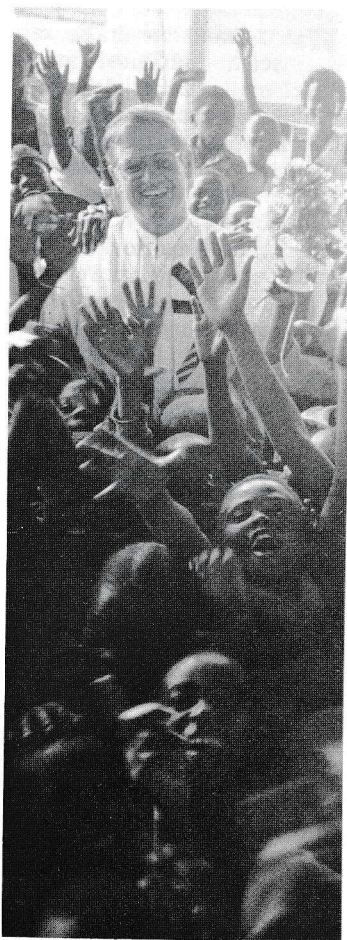
v francoščini, zato nisem preveč stimuliran za učenje svahilija, jezika domačinov. Malo tudi zaradi 'Judeževih' poslov, ki so mi naloženi.

Naša šola je podružnica stolniške župnije, zasnovana za prihodnjo župnijo. Seveda je to najrevnejši predel mesta; tu živijo barakarji, ki so stisnjeni med letališčem, šolo in ruandsko mejo. Kakšne so življenjske razmere teh ljudi, si niti misliti ne morete. V deževnem novembru so brodili po vodi in umazani. Približno 2500 jih pride k dvema nedeljskima mašama kar v odprto športno halo v naši šoli. Njihova maša je višek tedna. Ko zapoje preprosto srce, se Bog približa in nagovarja.

Dežela na severu jezera Kivu je posejana z ugaslimi vulkani. V nižjih plasteh jezera so velike količine tekočega plina, ki ga na ruandski strani že izkoriščajo. Na zairski strani pa smo pred tremi leti dobili električni tok po solidni izvedbi del Energoinvesta iz Sarajeva. Ta pridobitev je bila še posebej dobrodošla v tehničnih delavnicah. Seveda si ta dragi luksuz privoščijo predvsem ustanove in ti-

sti, ki so se kako drugače znašli, trgovci.

Cerkvena Caritas - dobrodelnost je lepo organizirana na ravni celega mesta. Vsi sodelujemo z za to odgovornimi redovnimi skupnostmi in si pomagamo pri tej nalogi. Stalno nam grozi ko-

Danilo Lisjak med mladimi v Gomi

lera in tudi moderna bolezen. Bolnišnica je polna takšnih bolnikov. Zelo velika je umrljivost med otroki, saj je vsako preživetje glede na razmere pravi čudež.

Na praznik sv. Janeza Boska bomo na šoli organizirali veliko tombolo za revne otroke iz naselja. Razen šolarjev se jih vsako

soboto popoldne in nedeljo zbere k raznim dejavnostim na šolskih terenih čez dva tisoč. Za to priložnost je zbranega že veliko materiala, predvsem obleka in hrana. Precej tudi na račun vaše velikodušnosti. Nekaj je pa še na poti v Afriko. Občudujem pripravljenost mladih za raznovrstno pomoč. Vem, da je letalska poština vse dražja, zato izkoriščam priložnost in vas obveščam, da usmerjate pošiljke z rabljeno obleko kar na ladjo z navadno pošto. Če boste dobro zapakirali, bo čez pol leta prišlo v prave roke.

Vsem skupaj in vsakemu posebej želim blagoslovljen božič in božjega varstva v novem letu. Vsakdanji molitveni spomin naj nas povezuje in krepi v prizadevanju za dobrobit človeštva.

Hvaležni Danilo.

Poklicna pomlad na Filipinih

Tu imamo zelo negotovo prihodnost in potrebujemo posebno Marijino varstvo. Skoro kritično stanje pa v mnogih prebujajo duhovne vrednote. Zelo aktivne verske organizacije prirejajo tudi celonočna molitvena srečanja in se pokorijo ob strogem postu.

Nedolgo tega smo obiskali don Boskov zavod v Canlubangu. Je zelo velik. Šolarjev, ki se pripravljajo za noviciat, je letos nad 200! Noviciat šteje 21 novincev (od tega 11 pomočnikov in 10 klerikov). Študentov filozofije je preko petdeset. V obeh aspirantatih, na San Fernandu in Cebuju, je nekaj nad 200 mladih navdušencev.

Mašniško posvečenje priča kuje 13 diakonov, 9 je filipinskih, 3 so iz Tajske in eden iz Šri Lanke. V ostalih letnikih teologije je blizu štirideset bogoslovcev.

Dela je veliko in zaradi okoliščin je precej težko. Daj Bog, da bi poklicani ostali zvesti!

Vse znance in prijatelje salezijanskega dela prisrčno pozdravlja

Rafko Mrzel.

Novo delo za Jožeta Kramarja

V začetku decembra se je zadnjikrat oglasil z dosedanjega misijona Vunapope. V pismu misijonarju Andreju Majcenu je zapisal:

„To je zadnje pismo, ki vam ga pišem z otoka ognjenikov in

Nova Gvineja—Papua, novo delo za salezijance

stalnih potresov. Po novem letu bom prestavljen v nov kraj, v prvo salezijansko postajo na Papui. Inšpektor me pošilja tja za poučevanje verouka mladih in odraslih po vaseh. Kolikor pa nas bo božja Previdnost po dobrih ljudeh zalagala s finančnimi sredstvi, bom tudi gradil cerkev in kapele po večjih naseljih, da bodo vsaj maševali lahko pod streho. Sedaj se morajo velikokrat med sveto mašo

razbežati in si z Najsvetejšim najti zavetje pod bližnjo kočo.

Sedanji prostor moramo pustiti z novim letom, ker bodo zemljišče uporabili za druge bolj donosne namene, kot pa je sirotišnica. Zadnji dan novembra je bilo slovo. Pripravili smo jim skromno pojedino. Prišli so tudi sorodniki naših sirot. Ko smo se poslavljali, ni bilo nobeno oko suho. Fantje so kar brez pridržka jokali, sorodniki, tudi možje, pa z njimi. Kaj takega od mojih junakov nisem pričakoval. Na koncu smo si zaželeli snidenje v nebesih.

Septembra so končno začeli vrtati na našem zemljišču. Toda po petih poizkusih do 81 metrov globine je bilo vse brez uspeha. Takrat so povsod naleteli na trdo skalo.

Naše novo področje in delo vam toplo priporočam.

Za don Boska v Hong Kongu

Prva velika prireditve v tem letu bo 31. januarja (pismo je bilo napisano v začetku januarja). Po maši, ki jo bo daroval naš škof, bo v veliki športni dvorani srečanje naših sotrudnikov, bivših gojencev, katoliških gojencev vseh naših šol ter šol hčera Marije Pomočnice. Upajmo, da to ne bo le slovesen trenutek. Mislim, da bo to prvič in zadnjič, da salezijanci v Hong Kongu pokažejo drugim šolam svoj način dela. Leta 1997 se bodo stvari začele odvijati drugače.

Na sporedu so še različne konference, srečanja, romanja, vse za to jubilejno leto.

Iskreno pozdravljam vse v Želimljem in znance. Na začetku februarja bom šel na Formozo na duhovne vaje in obiskat dr. Janeža ter p. Rebolja.

Stanko Pavlin

Družinsko in zakonsko življenje

Današnji svet pretresajo hudi duhovni premiki. Zato se ni čuditi globoki moralni krizi zakona in družine. Salezijanski sotrudniki nahajajo v svojem pravilniku trezne napotke za rešitev tega težkega problema.

Takole pravi osmi člen: „V zavesti vrednot družine vsak sotrudnik oblikuje s svojimi družinskimi člani ,domačo Cerkev' (C 11); prispeva k človeški in krščanski rasti družinskih članov, tako da pospešuje dialog, medsebojno ljubezen in skupno molitev; goji sorodstvene vezi s posebno pozornostjo do mlajših in do ostarelih; je velikodušen in gostoljuben, pomaga vsem potrebnim pomoči in se odpira sodelovanju z drugimi družinami.”

To je čudovit, čeprav preprost program praktičnega kristjana. Če pomislimo, koliko je po naših družinah ostarelih, ki po pravici pričakujejo pozornosti, potem imamovsak trenutek priložnost za apostolat krščanske ljubezni v družini.

Vprašajmo se tudi, ali otroci po naših družinah - poleg materialnih dobrin - uživajo tisto ljubezen in potrpežljivost, ki ju pričakujejo od staršev. Velikokrat po nedolžnem in grenko trpijo, ker starši ne znajo ali pa utrujeni ne morejo dati ljubezni. In vendar otrok najbolj potrebuje - tudi za svojo človeško rast in srečo - prav družinsko toplino, ki pa je marsikje manjka zaradi prevelikega hlepenja po boljšem zaslužku. Otroci bi raje bili bolj revni v materialnem smislu, kakor pa oropani čustvene topline.

Praktičen je tudi deveti člen: „Poročen sotrudnik nahaja v zakramentu ljubezni moč za

navdušeno življenje v svojem poslanstvu zakonca in starša: kot ,pričevalec vere' (C 35) se trudi zgraditi globoko zakonsko občestvo; kot ,sodelavec stvariteljske božje ljubezni' (C 50) je odgovoren in velikodušen v sprejemanju in posredovanju življenja; v zavesti, da so starši ,prvi in glavni vzgojitelji svojih otrok' (KV 3), skrbi za njihovo rast z zgledom in besedo, z metodo dobrote, ki je svojska ,preventivnemu sistemu' in jim pomaga odkriti in slediti lastnemu poklicu, medtem ko jih usmerja v apostolsko dejavnost.

Za to nalogo se je že kot zaročenec pripravljaj. Zavedajoč se pomembnosti zaročniške dobe, si sotrudnik prizadeva na resni poti človeškega in krščanskega

dozorevanja in daje združenju svoje posebno pričevanje.” Vsi ti napotki so pomembni, vendar se mi zdi, da je za slovenskega kristjana danes še najvažnejša naloga ,velikodušnega sprejemanja in posredovanja življenja’. O tem usodnem vprašanju nam je lani zaskrbljeno pisal v Družini slovenski metropolit, nadškof Šuštar. Slovenija potrebuje družine vsaj treh otrok in to samo za skromno preživetje; za normalen razvoj naroda pa družine s štirimi otroki. Kdo bo reševal ta narodni problem, če ne ravno moralno zdrave krščanske družine!?! To je namreč njihova verska in narodna dolžnost. Naj nam Marija Pomočnica in don Bosko izprosta pri Bogu veliko tako praktično vernih družin!

I.Z.

Nov vrhovni delegat za sotrudnike

Iz Rima je prišla novica, da je vrhovni predstojnik salezijancev namesto dolgoletnega delegata DBS, don Cogliandra, imenoval za to službo na svetovni ravni Joseja Reinosa. Sicer Španec po rodu, je dolga leta deloval na Filipinih.

Kot delegat za sotrudnike v Sloveniji sem mu pisal 4. decembra s čestitkami za novo odgovorno službo. Skupaj z menoj so se v pozdrav podpisali tudi vsi sotrudniki, ki so bili na rednem srečanju tisti večer.

Že 9. decembra mi je Reinoso odpisal. Med drugim pravi tudi: „Dragi g. Ivan, prisrčen pozdrav iz Rima! Resnično sem vam hvaležen za čestitke.

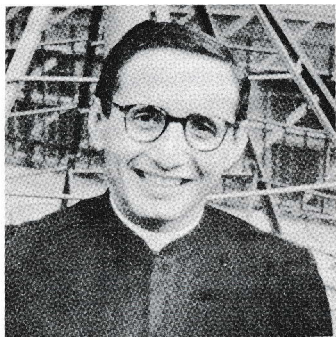
Gotovo bom zelo potreboval vseh mogočih pomoči, posebno tiste od zgoraj.”

Potem mi obljublja, da bo govoril z vrhovnim svetovalcem za salezijansko družino o nekem mojem predlogu. Konča z bratskimi pozdravi tudi za vse slovenske sotrudnike.

Res, podprimo ga z molitvijo, vsaj z eno zdravamarijo. Obenem pa molimo tudi za počasi obetajoči napredek sotrudištva v Sloveniji. Dejansko se zadnje čase zelo počasi odpirajo razne salezijanske župnije. Naj jih don Bosko iz nebes blagoslavlja v tem letu s svojim božjim nasmehom!

I.Z.

Začetek novega postopka za prištetje med blažene

Giuseppe Quadrio

Zbiranje dokumentov, spisov in pričevanj za začetek postopka za prištetje med blažene salezijanskega duhovnika Jožefa QUADRIO (1921-1963) je doseglo pomemben napredek. Kmalu se bo postopek začel pred škofijskim sodiščem v Turinu. Za sedaj je potrebno čimbolj razširiti poznanjenjegovega življenja in dela, se mu priporočati in moliti za uspeh.

Rodil se je v severni Italiji, v kmečki družini. Že pri osmih letih si je določil strog dnevni red, ki se je zaključil z besedami: trdil se bom, da bom živel sveto. Po dopolnjenem desetem letu, ko je pomislil, da bi postal duhovnik, mu je prišel v roke Salezijanski vestnik in začutil je, da bi v tej skupnosti lahko uspel. Leta 1933 je prišel v salezijanski zavod Ivrea, kjer je izstopal po svoji dobroti in nadarjenosti, čez štiri leta postal don Boskov učenec in teologijo študiral v Rimu. V času študija, duhovnega oblikovanja in na začetkih apostolskega dela je izoblikoval svojo notranjost, poglobil dobroto in postal zgled, čeprav se je ves čas trudil, da bi ostal v ozadju. 1947. je bil po-

svečen v duhovnika. Po dveh letih je doktoriral iz teologije in postal profesor bogoslovja.

1960 je začutil začetke neozdravljive bolezni. Dokler je lahko, je nadaljeval s predavanji in sodeloval pri življenju skupnosti. V pogostnih in vedno daljših obiskih v bolnišnici je pokazal izredno dobroto do drugih bolnikov in s svojo mirnostjo vzbudil občudovanje zdravnikov ter sester. „Velik čudež, ki mi ga je storil don Rua že od vsega začetka, je pisal nekaj mesecev pred smrtjo, je velik in čudovit notranji mir, ki iz teh dolgih dni pričakovanja dela najlepše in najbolj srečne dni mojega življenja.“ Umrl je 23. oktobra 1963.

Njegova podoba je ostala živa. Že leta 1969 so njegovi sodelavci, profesorji na Salezijanski univerzi, začeli razmišljati o začetku postopka za beatifikacijo. Apostolsko delo teološkega profesorja, ki se je odvijalo predvsem v ustanovah, kjer se vzgajajo prihodnji duhovniki, znana so njegova pisma, ki jih je v času bolezni pisal novomašnikom, je postalo spodbuda za vzgojitelje in pripravnike na duhovništvo, zavzeto duhovno življenje pa prepričljiv zgled za vsakega kristjana.

Bivši gojenci in gojenke

Konec oktobra preteklega leta je izšla prva številka trimesečnika 'Don Boskovi bivši gojenci'. V podnaslovu lahko preberemo cilj glasila: glasilo mednarodnega združenja bivših gojencev.

Članki so objavljeni v angleškem, francoskem in španskem jeziku poleg italijanskega. Oprema je privlačna in živahna. Prva številka prinaša govor predsednika zveze

Giuseppeja Castellija, svetovalca Sergia Cuevasa, duhovnega asistenta Walterja Cinija in vrhovnega predstojnika salezijancev Egidija Viganbja, ki so jih imeli na srečanju evropskih bivših gojencev marca 1987.

4. oktobra pa je vrhovna predstojnica hčera Marije Pomocnice Marinella Castagno imenovala za predsednico mednarodnega združenja bivših gojenk Rosadele Regge, ki je bila do sedaj podpredsednica. V službi sledi Anni Mariji Bonitibus, ki je združenje vodila zadnjih šest let, od 1981.

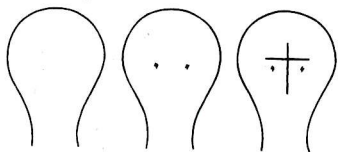
Salezijansko delo v Angliji

Konec oktobra in na začetku novembra se je v londonskem predmestju Battersea zbralo več kot dvesto predstavnikov salezijanske družine, da so proslavili stoletnico prihoda prvih salezijancev v Združeno kraljestvo. Srečanja se je udeležil tudi vrhovni predstojnik in svetovalec za angleško govoreče dežele Martin McPake. Navzoč je bil še eden od potomcev grofice Georgine de Stackpool, ki je omogočila, da so leta 1887 salezijanci lahko prišli.

V študijskem delu srečanja je vzbudilo veliko zanimanje predavanje anglikanskega sociologa Francisja Leslie, ki je spregovoril o mladinskih problemih v Veliki Britaniji. Naslednje predavanje je ponudilo odgovor Cerkve na žgoče probleme dela z mladimi. Spregovorila sta še oba predstojnika iz Rima. E. Vigand je med drugim spomnil na sinodo o laikih in o lastni izkušnji tega pomembnega dogodka za vso Cerkev. Slovesnosti se je udeležil tudi kraljevni škof in z izbranimi besedami povzel delo don Boskovih učencev in učenk med mladimi Angleži.

Posebno slovesno je bilo bogoslužje. Mladi so z govorico gibov predstavili don Boskove sanje pri devetih letih.

Srečanju je mogoče dodati še povsem londonski pripis: ko bi bilo moralo letalo poleteti proti Rimu, je bilo londonsko letališče v gosti megli; megla je izrekla svojo dobrodošlico tudi prvi skupini salezijancev 16. novembra 1887.

Pedagoški kongres na Dunaju

Avstrijska salezijanska družina je od 11. do 13. januarja pripravila mednarodni pedagoški kongres na Dunaju. Predavanja in razgovori so bili posvečeni don Boskovemu prispevku k vzgojnemu prizadevanju Cerkve in družbe. Spoznavanje njegovega dela je pripomoglo odkriti marsikateri vidik boljšega vzgojnega dela v naših časih.

V velikem kongresnem centru v Hofburgu so znanstveniki iz petnajstih držav poglobljeno

predstavili važnejše značilnosti svetnikovega življenja in dela. Poseben pomen so srečanju dali predstavniki avstrijskega javnega življenja z zveznim predsednikom na čelu. Le-ti so posebej poudarjali pomen kvalitetne in celostne vzgoje, ki jo je mogoče ponuditi samo v resnih in dobrih šolskih ustanovah.

Pozornost je pritegnila beseda celovskega škofa dr. Egona Kapellarija, ki je pri avstrijski škofovski konferenci zadolžen za spremljanje mladinskega vprašanja. Škof Kapellari se je Bogu zahvalil za delo, ki so ga opravili don Boskovi duhovni učenci in izrazil prošnjo, da bi še naprej utrjevali vez med Bogom in mladimi.

Znanstvenega srečanja se je udeležila tudi skupina slovenskih salezijancev iz Ljubljane in Celovca.

Spominske znamke

Kar z več delov sveta so že prišle novice, da bodo ob jubileju don Boskove smrti vodstva državnih pošt izdala posebne spominske znamke. Med prvimi je bila sosednja Avstrija. Na posnetku je znamka za pet šilingov.

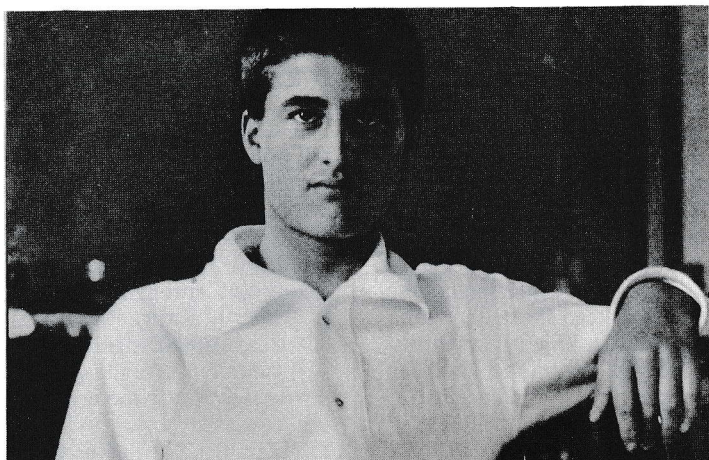
Skromni začetki v Zambiji

Od leta 1983 delujejo v Zambiji poljski salezijanci na sedmih postajah. Sedaj pripravljajo don Boskov življenjepis v jeziku bemba; pri tem jim pomagajo sobratje iz Zaira. Jezik bemba govorijo v Zambiji in v osrednjem Zairu. Knjiga bo obsegala tri zvezke, fotografije bodo v barvah in prva izdaja naj bi izšla v dvajset tisoč izvodih.

Na severu Zambije pa dobro leto delujejo poljske sestre hčere Marije Pomočnice. Po prvih mesecih uvajanja in spoznavanja razmer so začele z zavzetim pastoralnim delom. Junija preteklega leta so odprle središče za pospeševanje poklicev. Že v začetku so pritegnile 25 deklet med 13. in 20. letom. Več med njimi jih je bilo brez kakršne koli izobrazbe. Zato so jim sestre prve mesece pomagale pri opismenjevanju, posredovale so jim osnove verskega znanja in uvajale v gospodinjstvo. V naslednjih mesecih so jim pripravile zahtevnejše programe. Stanovanjski prostori, ki jih imajo sedaj na razpolago, ne dovoljujejo večjih del. Delo deklet pomaga pri kritju stroškov. Čim pa bo mogoče, imajo namen postaviti večje poslopje.

V kraju Luwingu delujejo tudi salezijanci, ki so postavili podobno ustanovo za fante in jim sedaj nudijo pomoč pri poučevanju poklica mizarja in vodijo tečajje osnovnošolskega izobraževanja. Med temi je zaživel tudi praznični oratorij, kjer se zbere okoli 200 fantov in deklet. Sestram pri delu veliko pomagajo študentke, ki imajo veliko prednost, da govorijo jezik bemba.

V skromni ambulanti skrbi s. Marija za podhranjene otroke.

Pier Giorgio Frassati (1901–1925)

Sreča je dosegljiva

Pier Giorgio Frassati

„Ko je prihajal na politehnično šolo visok, močan, poln volje do življenja se je zdelo, kot da je prinesel s seboj val življenja samega. Občudoval sem njegovo pogumno odprtost, s katero je svetu kazal svoje prepričanje, svojo vero, ki je kar bruhalo iz njega. Njegova osebnost je bila do skrajnosti preprosta in gotova, ena tistih, ki te prisilijo k premišljevanju: iz njegove osebe je dihala trdna in sladka vzvišenost. Spominjam se ga, kot bi bilo danes. V študentskem hrupu pred šolsko uro so ga njegovi prijatelji sprejemali popolnoma drugače kot druge člane katoliške študentske organizacije (FUCI), ki navadno zaradi svoje jezuitske duše niso imeli prijateljev.”

To je podoba Piera Giorgia Frassatija, kakršno poznamo iz pričevanj za informativni škofijski proces o herojskih krepostih in njegovem svetniškem življenju, potem, ko je umrl 4. julija 1925, star komaj 24 let.

Ni bil priljubljen samo zaradi

zrelosti svoje vere, ki je vsakega vabila, naj resno vzame svoje krščansko življenje.

Zakaj je njegovo pričevanje tako sodobno? Kako naj si razložimo njegovo življenje, ki se je tako razlikovalo od življenja drugih študentov, če pomislimo, da je bila njegova družina značilna piemonteška družina, ki je bila povrh še bogata? Njegov oče je bil ravnatelj in lastnik dnevnika La Stampa. V svojem sinu je gledal naravnega dediča, toda moral si je priznati, da dan za dnem odkriva, kako njegov Giorgio postaja vse manj podoben njemu, zato ni mogel skriti svojega globokega razočaranja, čeprav je svojega sina ljubil z vsem srcem. Mati, znana slikarka, je bila s svojima dvema otrokoma Luciano in Pier Giorgiom zelo stroga. Pier Giorgio se je moral boriti za dovoljenje, da je vsak dan lahko prejemal sv. obhajilo. Njegovim domačim se je zdelo, da ga poznajo vedno manj, samo s svojo sestro Luciano se je pogovarjal bolj sproščeno, čeprav

Mladi Turinčan
(rodil se je 6. aprila 1901)
je posvetil svoje kratko a intenzivno življenje s pričevanjem za odrešujočo resnico,
ki jo prinaša krščansko življenje.
Njegove značilnosti:
globoko molitveno življenje,
delovna ljubezen,
prisrčno veselje,
aktivna navzočnost v okolju,
v katerem je živel,
ter moč iti proti toku.
Njegovo življenje potrjuje,
da prirojena želja mladih po uresničenju lahko postane izvedljiva prav v globoki krščanski veri.

je tudi starše ljubil z globoko sinovsko ljubeznijo. In prav Luciana nam je posredovala največ novic o svojem čudovitem bratu. Po njeni zaslugi lahko vsaj malo razumemo svetost, ki jo je Pier Giorgio dosegel.

VSAKDANJI BOJ ZA VERO

Leta, v katerih se je Pier Giorgio udeleževal na socialnem področju, so bila leta, ko je italijanski družbi grozil komunizem, pozitivistični liberalizem in fašizem. Takole je sam opisal svoj čas v nekem govoru, ki ga je imel na politehnični šoli: „Čas, ki ga preživljamo, je težak, kajti preganjanje zoper vero je neusmiljeno. Toda ne ustrašite se in zavedajte se, da je Cerkev božja ustanova in bo trajala do konca sveta in peklenška vrata je ne bodo premagala.” Samo globoka vera lahko razloži misli, ki tako spontano odmevajo v njegovih pismih: „Vsak dan bolj razumem, kako velika milost je biti kristjan. Živeti brez vere, brez dediščine,

ki jo je treba braniti, brez ne-nehne borbe za ohranitev resnice, ne pomeni živeti, pač pa životariti. Tudi razočaranje nam mora pomagati, da bomo razumeli, da smo edini, ki posredujemo resnico."

Za njegovo vero je značilna gotovost, absolutno zaupanje v molitev in obhajilo, ki ga je od petnajstega leta naprej vsak dan prejemal.

Janez Pavel II. je v svojem govoru turinski mladini dal najlepši ključ za razumevanje vrednosti, ki jo ima Pier Giorgio Frassati za današnji svet.

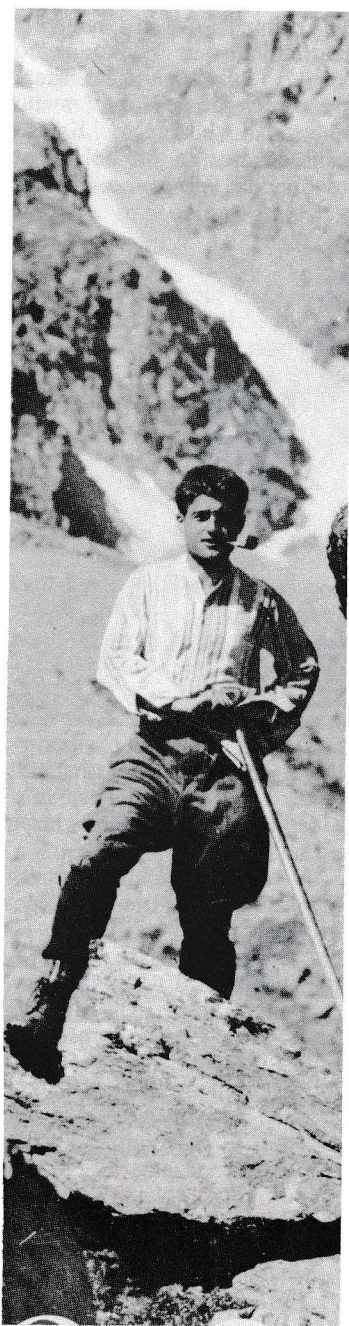
„Sprejeti Kristusa - pravi sv. Oče - pomeni v polnosti zaživeti vse bogastvo, ki vam ga je Stvarnik položil v dušo. Krščanstvo je veselje in kdor ga izpoveduje, to veselje izžareva v svojem življenju in ima dolžnost, da zanj priča in ga širi v okolju, v katerem živi."

Pier Giorgio je na prepričljiv način izpričeval, da človek pride do človeške dovršenosti samo po veri, priča, da je možna sreča kljub trpljenju in nasprotovanjem. In njegovo življenje je bilo polnost veselja in sreče, čeprav mu težav ni manjkalo.

ŠTUDIJ IN TOVARIŠI

Svojo vsakdanjo dolžnost je globoko čutil. Vpisan je bil na politehnično univerzo in je obiskoval rudarsko fakulteto v Turinu. V času študija je jasno spoznal poklic, ki mu ga je Bog določil: pričati svetu za Kristusa kot laik. Nekega dne je v Berlinu zaupal gospe Rahner tole: „Na vsak način hočem pomagati svojim ljudem. To pa bom laže dosegel kot laik in ne kot duhovnik, kajti naši duhovniki niso tako v stiku s preprostimi ljudstvom kot nemški duhovniki. Kot rudarski inženir bom s svojim zgledom lahko bolj uspešno deloval."

Študij je bil njegova vsakdanja dolžnost, ki jo je hotel na

Pier Giorgio Frassati v planinah

vsak način dobro vršiti. Vendar se je med študijskimi knjigami čutil kot brodolomec, ki je obdan od 'suhoparne materije', zato je od časa do časa iskal svoj mir in duhovno tolažbo ob branju sv. Pavla. Tudi kultura mu je dajala močno duhovno hrano. Zanimal se je za Danteja, Katarino Sijensko, Shakespeara in Savanarolo. Bil je odprt za lepoto v vseh njenih odtenkih.

Posebno poglavje bi zaslužila njegova ljubezen do športa in zlasti planin, ki jih je doživljal z globokim verskim čutom.

Njegova odprtost in preprostost je privlačila mnogo prijateljev, s katerimi je ustanovil posebno veselo družbo, ki si jo je zamislil kot bratstvo prijateljev, ki naj bi z molitvijo utrdili vezi prijateljstva, ki tako rade popustijo, družba torej, ki nima ne zemeljskih ne časovnih meja, ker jo družijo molitev. „Mi se bomo sicer razkropili, nikdar pa se ne bomo ločili, ker nas povezuje vera, ki naredi, da je naša družba postavljena na granitne temelje."

Pripadal je tudi drugim katoliškim organizacijam tedanjega časa, ki so se borile za vero in socialno pravičnost.

STRAST, KI GA JE VSEGA PREVZELA

Ljubezen do Kristusa, ki mu je služil v ubogih, je bila strast, ki ga je vsega prevzela in mu je jemala ves prosti čas. „V univerzitetno knjižnico je vedno prišel zadnji trenutek, ves upehan in razgret," piše njegova sestra. „Komaj je malo prišel do sape, že je začel vleči iz žepov in torbe listke, popisane z imeni in naslovi revežev, ki bi jim rad pomagal, ali jih obiskal."

Ljubezen, ki je bila postavljena na trdne temelje, ljubezen, polna sočutja za usodo ljudi, ljubezen, ki je znala pritegniti k

delu tudi prijatelje. Nekoč ga je prijateljica, ki ga je spremljala pri obiskih vprašala, kako more s takim veseljem stopiti v določene sobe, ko njej zaradi smradu postane skóraj slabo. Odgovoril ji je: „Jezus me vsako jut-

V Turinu je Anton Gramsci z neusmiljeno in vsakodnevno kritiko tolkel po katoliškem svetu; zavračal je Boga v imenu ljubezni do bližnjega: „Katoličani čakajo, da jih bo milost osvobodila. Mi pa od nikogar

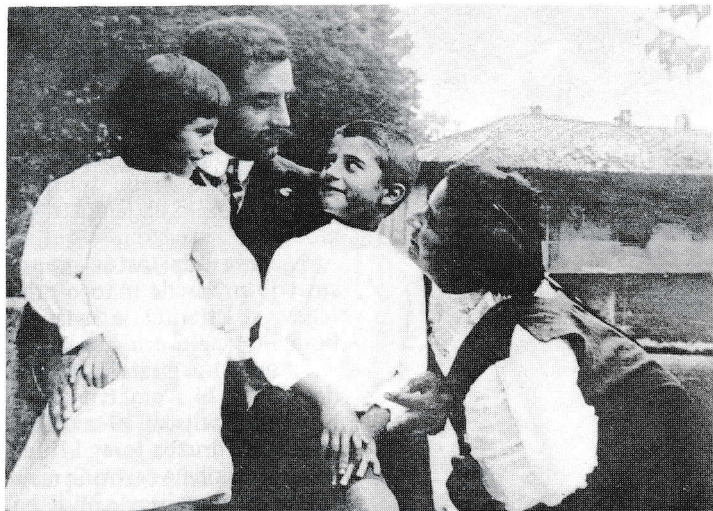
dobre volje, ohranite v vaših srcih tistega, ki so ga angeli v votlini naznanili kot Rešenika sveta.”

NASPROTOVANJA

Na politehnični šoli se je moral vedno boriti za svojo vero v trenutkih, ko je moral nastopiti proti silovitim reakcijam tistih, ki niso mogli trpeti na univerzi kristjanov. Ko je nekega dne v prostem času izobesil na sten čas vabilo za adoracijo, se mu je postavilo po robu več kot sto študentov. Tudi v družini je bil vedno na „nasprotni” strani. Medtem, ko je bil oče ravnatelj dnevnika *La Stampa* je Pier Giorgio podpiral in razširjal dnevnik *Il momento*. V času, ko je v Italiji prihajal na površje fašizem in je bila posebno močna tudi komunistična propaganda, je Pier Giorgio takole mislil in govoril: „Ko bodo vsi sprejeli Jezusov glas in nauk, bomo šele lahko rekli, da smo vsi enaki, kajti izginile bodo razlike med ljudmi.”

Živeti v človeški družbi je zanj pomenilo boriti se, da bi znova dobil prevlado verski duh. In res se je trudil, da bi med delavci tovarne Fiat zaživele večerne verske šole. Ko je na svojih popoldanskih obiskih revežev naletel na takšne, ki so bili brez vere, se je najprej trudil, da bi jim oznanil vero v Kristusa.

Z dominikancem p. Robottijem je hodil v turinsko „rdečo četrt”, da bi branil vero in večkrat so ju nasilno pregnali. Kolikokrat je šel ponoči lepiti po zidovih razne manifeste! Prijatelji so ga prosili, naj bo bolj previden, ker mu s fašistične strani grozi nevarnost, on pa je odgovarjal: „Če je potrebno iti grem. Bati se mora tisti, ki napada, ne pa tisti, ki se bori za pravično stvar. Če je Bog z nami, se nam ni treba bati.”

Pier Giorgio Frassati s starši in sestro Luciano

ro obišče v svetem obhajilu, jaz pa ga obiščem v njegovih ubogih.”

Ni pa razdajal očetovega denarja, pač pa svoje prihranke. Kdor ga je poznal, zatrjuje, da velikokrat ni imel niti beliča v žepu. „Z ubogimi sem ubog!” je po vsej pravici lahko ponavljal.

V Turinu, kakor tudi v Berlinu (njegov oče je bil namreč italijanski poslanec v Nemčiji), je ves prosti čas porabil za obiske revežev. Nekega večera je na poslaništvo prišel brez čevljev. Ob tem delu za reveže pa je večkrat prebedel vso noč ob evharističnem Jezusu.

OD LJUBEZNI DO BLIŽNJEGA K POLITIČNI ZAVZETOSTI

Pier Giorgio se je boril v vrstah ljudske stranke v času, ki je bil za Italijo zelo dramatičen.

ničesar ne pričakujemo, razen od samih sebe.”

V tako aktualnih razpravah o zvezi med vero in politiko dobi važen pomen pričevanje Piera Giorgia Frassatija. Znan italijanski politik La Pira pravi o njem takole: „Da, njegovo krščanstvo je živo vraščanje, polno perspektiv v zaplet zgodovinskih dogodkov, je kakor kvas, ki prinaša sladkost in mir tistemu, ki ga sprejme, zmedo in polom pa tistim, ki ga odklanjajo. Sv. Tomaž je tako jasno potrdil: politična izgradnja je prava arhitektura skupne dobrobiti.”

Ko so Francozi l. 1922 zasedli Ruhr, je pisal svojim nemškim prijateljem: „Ne moremo spremeniti žalostnega položaja, v sebi pa čutimo moč naše krščanske ljubezni, ki nas bratsko druži ne glede na narodnostne meje. Ker pa se mir brez Boga ne more vrniti, vsaj vi, ljudje

Bilo mu je komaj 24 let, vendar je doživel že marsikatero težko preizkušnjo. Skoraj bi lahko rekli, da je živel počasno mučeništvo, ki ga je pripravljalo na dokončno odpoved življenju.

V svojem zadnjem letu življenja je Pier Giorgio živo občutil težo Kristusovega križa, ki ga je sprejemal z vsem srcem in vdano nosil njegovo težo. Sanjal je o rudarski karieri in mislil, da bo lahko odšel kot laični misijonar v rudnike Južne Amerike, vendar je spoznal, da bi bil to za očeta, ki je imel z njim drugačne namene, prevelik udarec. Zato se je svojemu poklicu odpovedal. Veliko je dal tudi na svoje politično delo v ljudski stranki, vendar je bil prav to čas njenega propada, za Pier Giorgio pa novo trpljenje. In preizkušenj še ni bilo konec. Mislil je, da je našel dekle, ki bi mu lahko postala življenjska družica, toda pot v zakon mu je bila zaprta zaradi vrste okoliščin, ki mu niso dovoljevale niti tega, da bi svojo ljubezen izpovedal: dekle bi v njegovi družini nikoli ne bilo sprejeto, zato je žrtev sprejel sam, namesto da bi jo nalagal drugim. V družini njegove velike žrtve in globoke žalosti niso niti opazili, tako junaško je prenašal svoje trpljenje, za katero so vedeli le nekateri od njegovih najbolj in timnih prijateljev.

NJEGOV KRIŽEV POT

Vzemimo v roke eno od njegovih zadnjih pisem. „V svojih notranjih bojih sem se pogosto spraševal, zakaj naj bi bil žalosten, zakaj bi trpel in nerad prenašal žrtev? Ali sem morda izgubil vero? Hvala Bogu, ne, moja vera je še vedno kar precej močna, torej skušal jo bom še bolj utrditi, kajti vera je edina sreča, ki mi v tem trenutku lahko da veselje. Vsaka žrtev

ima svojo vrednost samo zaradi vere. Pa še to: mi katoličani imamo ljubezen, ki je vzvišenejša od vsake druge ljubezni... Kako lepa je naša vera! Ne morem drugega, kakor zahvaljevati se vsak trenutek Bogu, da mi je dal starše, učitelje in prijatelje, ki so me pripeljali na pot vere. Pomisli samo, če bi v tem trenutku, ko mojo dušo pretresa tako globoka kriza, bil tako nesrečen, da bi ne imel vere! Če bi bilo tako, niti trenutka več ne bi hotel živeti in smrt bi bila edino zdravilo za človeško trpljenje.”

Pier Giorgio sluti, da bi ga ta žrtev samega sebe lahko stala življenje. In res, manjka le nekaj dni, da bo ta cilj dosegel. V tišini svoje sobe moli dolgo v noč.

Da bi bilo trpljenje še večje, ga prav v tem kritičnem trenutku zapustijo tudi nekateri prijatelji, ki se jim zdi, da ne morejo delovati skupaj z nekom, ki je toliko više na socialni lestevici.

Na skrivnostni način si je nakopal paralizo, ki ga je v petih dne pripeljala v grob. Prve znake je začutil 29. junija, prav na svoj godovni dan, 4. julija pa je bilo konec njegovega trpljenja. V hiši je umirala stara mati, zato se nihče ni menil za strašne znake njegove bolezni. Pier Giorgio je tiho trpel. Večkrat je padel, ko se je hotel približati smrtni postelji stare matere. Vrgel se je na biljard in se zvijal od bolečin. Do zadnjega trenutka se je trudil, da bi nikogar ne vznemirjal in to toliko časa, dokler mu ni paraliza popolnoma onemogočila vsakega gibanja. S skoraj nečitljivo pisavo je napisal na listič svoj testament ljubezni do bližnjega in ga zaupal svoji sestri. Converso in Sappa, dva reveža, ki jima je običajno pomagal, sta bili zadnji imeni, ki sta mu prišli na misel in prva, ki se bo v nebesih zanj zavzel.

ZADNJE PRIČEVANJE

Proti četrti uri zjutraj je zakričal: „Mi bo odpustil Bog, mi bo odpustil? O, Gospod, odpusti mi, odpusti.”

Počasi, v strašnih bolečinah se je bližal končni osvoboditvi. Sestra je še občutila komaj zaznaven stisk roke. Bil je mrtev.

Sobarica, ki jo je Pier Giorgio naučil verovati, je na kuhinjski koledar napisala: „Ura je sedem! Nepopravljiva nesreča! Ubogi sveti Pier Giorgio! Bil je svetnik, zato ga je hotel Bog vzeti k sebi.”

Medtem ko je družina nema obstala vpričo tragične smrti, se je začela odkrivati veličina mladega Piera Giorgia. „Reka ljudi, nekateri trdih obrazov, drugi vsi objokani, so prihajali k njemu, se ga dotikali, kakor relikvije in mi smo bili temu priča. Toliko časa smo živeli z njim, pa ga nismo poznali. Šele smrt je nenadoma odkrila, kdo je pravzaprav bil Pier Giorgio.”

Tudi kdor ni bil veren, je obstal začuden ob neizmerni množici, ki je ganjena prisostvovala pogrebu: bogati in revni, dostojanstveniki pomešani z reveži, znak, da edino vera ustvarja pravico in enakost. Socialist Filip Taruti je pisal: „Ta kristjan, ki veruje in dela, kot ga vera uči, ki govori kot čuti in dela kot govori, ta dosleden človek je zares zgled, ki lahko vsakega nekaj nauči.” V liberalnem ozračju tistih let je Frassatijevo pričevanje odprlo nov čas za italijanski katoliški laik.

Janez Pavel II., ki ga je mladini postavil za vzor, je v Turi - nu takole rekel: „Pier Giorgio nam živo kaže, kaj za mladega človeka konkretno pomeni odgovor na Jezusovo vabilo: „Pridi in hodi za menoj.”

prir. s. Ivana Bizjan

Spoštovani molivci!

Najprej se Vam zahvaljujem za božične čestitke. Oprostite mi, ker se vsakemu posebej nisem mogel zahvaliti. Veseli me, da se Vas je toliko oglasilo; iz tega sklepam, da želite biti vsaj pismeno povezani s svojim voditeljem. Vašo pošto redno prejemam in do sedaj še nisem opazil, da bi se kakšno pismo izgubilo. To Vam sporočam zato, da ne boste v skrbeh zaradi pisem, kadar takoj ne prejmete odgovora. Ker imam tudi svoje dolžnosti v župniji, se včasih zgodi, da Vam takoj ne odgovorim. Zgodi se pa tudi, da mi kdo piše in želi odgovor, ne napiše pa svojega naslova ali pa se morda podpiše samo z imenom brez priimka; v tem primeru pa Vam res ne morem odgovoriti. Zato Vas prosim: kadar mi pišete, pripišite svoj polni naslov in tudi postno stvilko, na ta način mi boste zelo olajšali delo.

Še za eno stvar Vas prosim. Kadar mi sporočate, da je kdo od molivcev umrl, Vas prosim, da mi napišete popoln naslov umrlega. Ker moram oddati za tisk v Vestnik skoro mesec in pol pred izidom, se zgodi, da me ponovno vprašujete, zakaj nisem objavil v Vestniku imena umrlega molivca ali molivke. Malo potrpite, in če še v naslednjem Vestniku ne bo objavljeno njegovo ime, potem me šele na to opozorite. Ne pozabite pa, da se redno opravlja sv.maša vsakega zadnjega v mesecu za pokojne molivce in ta dan se tudi vi duhovno pridružite v molitvi zanje.

Upam, da Salezijanski vestnik vsi redno prejemate; če ga kdo ne dobiva, Vas prosim, da mi sporočite. Po zamisli našega sv. očeta don Boska naj bi Vam Vestnik pošiljali brezplačno. Mnogi pa pošljete svoj prispevek

za tisk in pošto, zato se Vam lepo zahvaljujem.

Večkrat mi tudi pišete, kako ste vsake številke Vestnika veselili in da ga vsega z veseljem preberete. Mlad fant iz Štajerske mi piše: Odkar prejemamo Vestnik, dodamo vsak večer pri večerni molitvi očenaš za nove duhovniške poklice. Žena molivka iz Goriških Brd pa mi piše: Vsako številko Vestnika prebere vsa družina in mož pravi, da je to zanj najboljša 'revija'.

V tej številki imate objavljene duhovne vaje za to leto, razen za Primorsko, ki so že bile v marcu. Zelo Vam priporočam, da se

Mesečni nameni

MAREC:

Trpljenje in bolečina je vsakodnevna sestavina mnogih mladih in odraslih kristjanov. Povezanost s Kristusom daje trpljenju novo vsebino. Prosimo, da bi se preizkušeni združili z njim in svojo bol darovali za rast Cerkve.

APRIL:

Prosimo vstalega Zveličarja za nove misijonske poklice, ki bodo tistim, ki še ne poznajo Kristusa, prinesli veselo vest o odrešenju.

MAJ:

V Marijinem mesecu prosimo Marijo za našo žensko mladino, da bi se tudi med njo prebujali novi redovniški poklici, ki so tako potrebni Cerkvi na Slovenskem.

jih po možnosti radi udeležite, posebno še tisti molivci in molivke, ki jih morda še niste nikoli opravili. Da se Vam to omogoči brez večjih težav, bodo duhovne vaje na raznih mestih. Prosim pa Vas prav lepo, da se vedno prijavite vsaj teden dni pred pričetkom duhovnih vaj, ker imamo na vseh krajih na voljo določeno število mest. Vsi se za zdaj prijavljajte na moj naslov in tako boste potem tudi takoj dobili odgovor z navodili za duhovne vaje.

Še eno priporočilo! Kakor Vam je že znano, to leto obhajamo 100-letnico don Boskove smrti. Ob tem jubileju imamo v načrtu, da poromamo na don Boskov grob, v njegov rojstni kraj in obiščemo nekatere njegove zavode, kjer je on sam deloval. In ker smo v Marijinem letu, bomo poromali tudi v veliko Marijino svetišče Oropo, visoko v Alpah nad Milanom. O vsem tem ste že ali pa še boste brali bolj obširno v Vestniku. Kdor bi se odločil za to romanje, naj se čimprej prijavi. Lepo bi bilo, da bi med romarji bila številno zastopana tudi naša molitvena družina. Ob tej priliki bomo še posebno prosili sv. Janeza Boska za nove duhovniške in redovniške poklice v Cerkvi na Slovenskem.

Skušajmo v letu 100-letnice don Boskove smrti pridobiti čimveč novih molivcev in čim več nas bo molilo, toliko večjemu številu mladih bomo po don Boskovem posredovanju pri Bogu izprosili duhovniški in redovniški poklic. S tem bomo na pravili tudi veliko veselje don Bosku, ki je toliko mladim po-

DUHOVNE VAJE V LETU 1988

Pri Sveti Trojici - Gradišče v Slov. goricah od 20. - 22. maja.
Na Brezjah od 16. do 18. septembra
V Nazarjih od 30. septembra do 2. oktobra.
V Stični od 27. do 29. novembra.

Prosimo Gospoda žetve ...

magal do duhovnega poklica.

Imam na voljo podobice z malo a zelo lepo molitvijo za nove duhovne poklice. Ob priliki, ko vam bom odgovarjal na Vaša pisma, Vam jih bom prilagal in Vi to molitvico radi molite.

Ob koncu pa se spomnim še naših molivcev - bolnikov in ostarelih. Zelo Vam priporočam, da radi molite in darujete svoje trpljenje za nove duhovniške in redovniške poklice. Prav vesel sem, kadar dobim od Vas kakšno pismo, in Vam bom vedno z veseljem tudi odgovoril. Vse prav lepo pozdravljam in Vas vključujem v svoje vsakodnevne molitve in se Vam tudi sam priporočam. Molitev nas bo tako povezovala v eno veliko božjo družino.

Upanja in zveličavnega veselja velike noči Vam želi

Jože Pungerčar
Želimlje 46
61292 IG pri Ljubljani

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Medved Frančiška, Šentvid
pri Stični
Krof Marija, Prevalje
Smole Marija, Vel.Gaber
Turšič Ana, Begunje pri
Cerknici
Turšič Marija, Begunje
pri Cerknici
Lepanja Julka, Šebrelje
Ambrož Berta, Slov.Konjice
Sovič Marija, Slov.Konjice
Koler Angela, Rogaška
Slatina
Grut Elizabeta, Ljutomer
Markič Marija, Cezanjevci
Ogrin Johana, Jurklošter
Mavsar Ana, Krško
Koler Marija, Radizel
Bambič Marija, Želimlje

Naj počivajo v božjem miru!

Ljubezen do domovine v naših razmerah pomeni tudi izoblikovanje jasnih pojmov, kaj je narod in kaj je država, kaj je domovina, kaj je jezik. Organizacija ni vezana na kakšno politično stranko, to pa ne pomeni, da ne sme tudi v javnih zadevah nastopati, če se ji zdi primerno. To velja posebno v zadevah našega jezika in naših narodnih pravic.

(iz Skavtskih načel)

Po svoji časti obljubljam, da bom z božjo pomočjo vestno služil(-a) Bogu in domovini, pomagal(-a) svojemu bližnjemu in spolnjeval(-a) skavtske zakone.

(obljuba izvidnikov in vodnic)

Mladi prižigajo luč upanja, veselja, zaupanja v življenje...

Salezijanski škofje, ki so sodelovali na sinodi, skupaj z vrhovnim predstojnikom. Od leve: mons. Emilio Vallebuona, E. Viganò, kard. Jose Castillo Lara, kard. Miguel Obando y Bravo, mons. Oscar Rodriguez, mons. Luis Santos Villeda

Molitvenost in apostolat

Sedma sinoda škofov je z 1. oktobra 1987 razpravljala o poklicnosti in poslanstvu laikov v Cerkvi 20 let po 2. vatiškanskem cerkvenem zboru.

Papež je v uvodnem nagovoru poudaril: 'V luči izkušenj vseh Cerkva in skupnosti želimo pregledati življenje in poslanstvo laikov v Cerkvi, ki jo je Sveti Duh zaupal škofom kot božje ljudstvo; 'laos' je predmet sinode.' Sinodalom je papež zaželel, naj njihovo delo pospeši čas, da se bo v družbi rodila srečna krščanska doba.

Poklicnost je deležnost trojne Kristusovega poslanstva: preroškega, vladarskega in duhovniškega. Laiki oznanjajo vesele vesti in so priče vstalega Kristusa.

Na vprašanje, kdo je laik, je kardinal Willebrands odgovoril, da je laik Kristusov vernik.

Številni govorniki so ovrednotili vlogo žene v Cerkvi in dali vse priznanje njenemu dostojanstvu.

Filipinski škof Guevarra je pojasnil, kako zelo je v Aziji

spoštovana žena in mati ter družina kot taka. Pozitivne vrednote naj se ohranijo, degradacija žene pa odkloni.

Praški kardinal Tomašek je govoril o vlogi laikov pri evangelizaciji. Vabljeni so, da živijo v svetu brez graje, nesebično, in naj pogumno premagujejo strah.

Škof Sarraf je predlagal, naj bi razglasili poseben dan laikov, da bi poglobljali njihovo poklicnost in duhovnost.

Škof Fr. Komarica iz Banja Luke je dejal: 'Cerkve v Jugoslaviji živi v posebnem položaju. Je pod vplivom ideološkega ateizma in praktičnega materializma. Organiziran laiški apostolat ni mogoč. Obstaja pa posebno izkustvo življenja vere. Za nas je bolje biti kristjan kakor organiziran laik.'

Ugandski škof Kakubi je dal pobudo, naj bi laiki bolj sodelovali v molitvenem bogoslužju. Kjer so laiki bogoslužni sodelavci, prihaja do izraza skupno duhovništvo. Aktivno sodelovanje v liturgiji je molitev s petjem in branjem božje besede.

LAISKI APOSTOLAT IN MOLITVENA POKLICNA DEJAVNOST

Laiki imajo neštete priložnosti za apostolat evangelizacije in posvečevanja. Ker danes žene dejavno posegajo v družbeno življenje, je pomembno, da se obilneje udeležujejo tudi cerkvenega apostolata v župniji. Zakonci so drug drugemu, otrokom in svojcem 'sodelavci za milost in pričevalci za vero'.

Želite primer?

Ko so bile marca 1987 na Mirenskem gradu duhovne vaje za molivce za duhovne poklice s Primorskega, so udeleženske iz Goriških Brd prišle na misel, da bi v Vipolžah pripravile duhovno prenovo, ki naj bi razgibala molitveno poslanstvo in poklicnost laikov.

V soglasju z župnikom Brankom je bila v novembru obnova. Molivke so se v ta namen veliko žrtvovale in molile. Zato je bilo duhovno delo učinkovito in blagoslovljeno bolj kot kdaj prej.

Zgledu molivk in njihovem toplemu vabilu so se odzvali tudi moške in mladi. Poleg lepega bogoslužja in prejema zakramentov so na pobudo domače organistinje Milojke pripravili srečanje pevskih zborov. Pesem je navdušila. Brici so se izkazali kot odlični pevci. Tudi tovrstno pričevanje laikov je omembne vredno.

Dirigiral je mladi pevovodja Damijan Podvršič. Njegova resnost za sprejem božje besede ni zanemarljiva. Za orglami je bil glasbeni mojster Srebrnič iz Števerjana.

Za pobudo in delo naj bodo srčno zahvaljene sodelavke Albina z Nadjo, Milojka z Marijo, Gizela s Stefanijo, Damijan s Silvijem in Rado z Jožetom.

Hvala Vam, dragi laiški sodelavci in prijatelji. Še kaj podobnega pripravite v smislu apostolata in molitvene dejavnosti.

Janez Jenko

Franc Marcola

Franc Marcola

Že 15. septembra 1986 je v Kostariki umrl salezijanski duhovnik Franc Marcola, šele sedaj pa nam je uspelo zbrati nekaj zanesljivih podatkov.

TEŽAVNA POT DO URESNIČITVE KLICA

Franc Marcola se je rodil 29. avgusta 1911 preprostemu delavcu Antonu in materi Alojziji Rakar kot četrty od devetih otrok. Imel je štiri brate in štiri sestre. Med prvo svetovno vojno sta mu umrla brat Jožef in sestra Lucija. Takoj po rojstvu sestre Pavline pa mu je umrl še oče. Tako je morala mati sama vzrediti in vzgojiti sedem otrok. Otroci so si morali že zgodaj

poiskati kruh pri dobrih ljudeh v domači vasi in drugod. Vsem otrokom pa je mati že zgodaj vcepila globoko vero in poštenje. Največ posluha za njene nauke pa je pokazal sin Franc. Pri nekem misijonu v Breginju je župnik zaradi njega dal poklicati v župnišče mater. Bala se je, da je sin naredil kaj narobe. Pa ji je župnik povedal, da sin Franc noče in noče iz cerkve domov. Tako so ga prevzeli pridige misijonarjev.

S petnajstim letom je Franc moral po svetu s trebuhom za kruhom. Breginjski rojak Anton Češornja, ki je takrat župnikoval v Ukvah, mu je poskrbel službo pastirja pri neki dobri družini v Ovčji vasi. Družina ga je imela zelo rada, ker je bil dober pastir in zelo pobožen fant. Na pašo je večkrat s seboj jemal molitvenik in iz njega pobožno molil, živina pa se je lepo mirno pasla v njegovi bližini.

Pod okriljem višarske Matere božje je Franc zaslišal še močnejši glas Gospoda, ki ga je klical v svojo službo. Toda vedno je bila tu nepremostljiva ovira - kako dobiti sredstva za šolanje.

Župnik Češornja je materi svetoval, naj bi ga dala v kak samostan. A Franc za to ni imel veselja in mati se je bala, da ne bo zmogla plačevati vzdrževalnine. Češornja se je obrnil na salezijance. Dosegel je, da so ga sprejeli v Turin in sami prevzeli stroške šolanja. Francu se je izpolnila prva želja na poti do oltarja. Po letu noviciata je v Chieri pri Turinu 14. decembra 1934 naredil prve zaobljube. Da bi mu pomagala pri študiju, je mati zbrala sredstva po Kobariskem Kotu in pri sorodnikih v dolini, v Sužidu posebno pri dveh sestričnah. Marsikje je naletela na dobra, odprta srca, drugod pa tudi na ljudi, ki so ji grozili s policijo. Češornja mu je bil še vedno velik dobrotnik, a tudi dobra družina iz Ovčje vasi ga ni pozabila.

V velikih gmotnih težavah pa je v Francu počasi zorel misijonski poklic. Po posredovanju župnika Češornja je odpotoval preko Oceana v Kostariko in nadaljeval šolanje. Teologijo je dovršil v San Salvadorju, kjer je bil dne 23. septembra 1944 v Sveti Tekli posvečen v duhovnika in naslednji dan pel novo mašo. Nikogar od domačih ni imel ob sebi. Šele po vojni je to svojo srečo prišel deliti z domačimi v Breginju. Vendar lahko še danes čutimo njegovo srečo, da je pri 33 letih postal duhovnik, z njegovih novomašnih podob, ki jih je dal natisniti tudi v slovenščini. Na njih beremo: „Srce Jezusovo, pridi k nam tvoje kraljestvo. - Duša moja, poj veselje, spolnile so se tvoje želje. - Kaj bo človeku pomagalo, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi.“

MISIJONAR Z VSEM SRCEM DO ZADNJEGA DNE

O njegovem duhovniškem delu smo za časa njegovega življenja vedeli zelo malo, ker je le redkokdaj prihajal domov in še takrat malo govoril o sebi. Le po ovinkih so sorodniki izvedeli, da je Franc postal celo profesor in predstojnik salezijanskega zavoda v Masayi in Nikaragvi. Šele po njegovi smrti imamo potrjeno o velikem delu, ki ga je opravil v Srednji Ameriki. Predstojnik Oscar Rodriguez je o njem zapisal: „Gospod Franc Marcola je 37 let goreče in z ljubeznijo deloval med ubožnejšo mladino v Masayi, kjer so ga imeli zelo radi in ga spoštovali.“ Na spominskih podobah so zapisali med drugim tudi stavek: „Svojemu predragemu sinu mesto Masaya, kjer je deloval večji del svojega duhovniškega življenja.“

Sporočilo o smrti je priloženo tudi dokument z dne 30. sep-

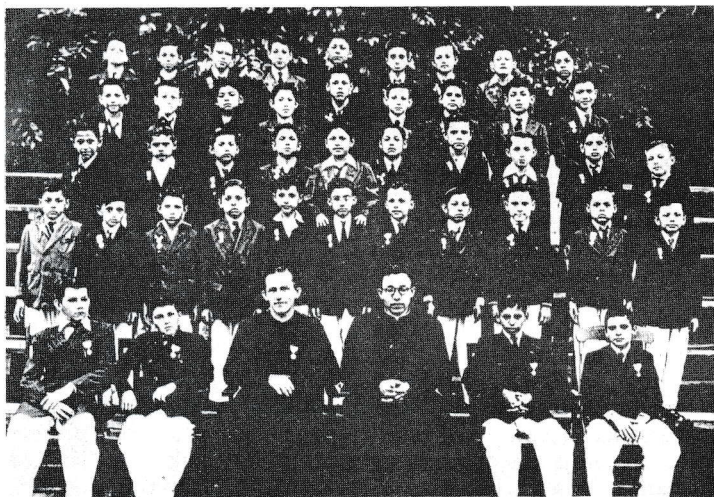
tembra 1979 o odlikovanju Franca Marcole z redom križa za Cerkev in papeža, s katerim ga je odlikoval papež Janez Pavel II.

O duhovniku Francu Marcolu lahko celo zapišemo, da je bil neke vrste mučenec. Za časa revolucije v tej državi so ga namreč dvakrat postavili k zidu za streljanje. In prav od tistih groznih trenutkov dalje je šlo z zdravjem naglo navzdol. Dobil je Parkinsonovo bolezen. Ves se je tresel in je zato moral na zdravljenje v Milan.

Vendar tudi po teh dogodkih ni zdržal bliže doma. Sorodnica v Sužidu ga je vabila, naj bi prišel domov v Breginj, kjer bi se lahko bolje pozdravil. On pa je

političnih razmer preselil nazaj v Cartago v Kostariki, prav tja, kjer je nadaljeval študije po prihodu iz Turina.

„Toda tudi tu ni miroval. V malem semenišču je nadaljeval s svojim dragocenim duhovniškim delom, vse dokler je imel kaj moči. Potem se je lepo pripravil na srečanje z Gospodom z molitvijo in potrpežljivim prenašanjem bolezni in starosti. Ves čas bolezni so mu bili sobratje ob strani in mu stregli z vso ljubeznijo vse do smrti, ki ga je povedla k Očetu v bolnici sv. Jožefa dne 15. septembra 1986. Potem so ga pokopali z vsemi častmi vsalezijansko grobnico v Cartagi, kjer čaka častljivega vstajenja.”

Misijonar Marcola med gojenci šole, ki jo je on vodil dolga leta

ponavljal: „Draga Rozi, tudi ti bi lahko živila v Breginju, a te je mož vzel v Sužid, kjer zdaj živiš. Mene pa je Bog vzel v Nikaragvo in zato je zdaj tam moj dom, moje ljubljene ovčice.” In konec septembra 1979 je že pisal v Sužid: „Moje zdravje se je precej popravilo, in če Bog da, se bom decembra vrnil v Nikaragvo.”

Tako se je tudi zgodilo. Tam pa, žal, ni mogel več dolgo delovati. Leta 1983 se je prav zaradi slabotnega zdravja in težkih

V zgoraj omenjenem sporočilu o smrti beremo tudi čudovito lepo pohvalo Franca Marcola, ki se glasi dobesedno: „Bil je zares božji človek: velikodušen, radodaren, zvest, požrtvovalen v svoji službi, iskren, preprost, mož globoke vere, vedno pripravljen pomagati vsakemu pomoči potrebnemu, zupanja vreden in zanesljiv prijatelj, svetovalec, služabnik vseh.”

Vse to bi bilo dovolj, da bi vsaj malo bolje spoznali veli-

čino tega našega slovenskega rojaka. A ni odveč, če ga malo bolje spoznamo kot ponižnega, skromnega, hvaležnega, svetega človeka iz pripovedovanja sestre Katarine in sorodnic iz Sužida.

Takoj po prvem obisku doma leta 1946-47 je hotel najprej obiskati svojega duhovnega očeta in največjega dobrotnika župnika Antona Češornja v Drežnici. Sorodniku, ki ga je peljal iz Sužida, je daroval svojo lepo uro samo zato, ker je videl, s kakšnim hrepenenjem si jo je fant ogledoval. Vsakikrat, ko se je vrnil domov, je obiskal tudi svoje dobrotnike, družino iz Ovčje vasi in sorodnike v Sužidu, ki jim je tudi pisal iz Milana: „Vedno se vaju spominjam, draga Marija in Roza. Usmiljeni Bog in Marija naj vama poplačata vse tisoč in tisočkrat...”

Sorodnica Rozi iz Sužida ve tudi povedati o spreobrnjenju bogate gospe, menda grofice, ki ni hotela imeti več nobenega stika z vero in Cerkvijo. Ko pa je nekoč po naključju srečala g. Franca, se je čisto spremenila.

Za ponovni dar vere mu je bila tako hvaležna, da mu je v svojem velikem sadovnjaku dala na izbiro jablano, katere sadovi bi bili vsako leto njegovi. Kljub čudenju in ugovarjanju gospe si je izbral jablano, ki je bila najslabša v celém sadovnjaku. A naslednje leto se ni mogla načuditi, da je prav tisto ubogo drevesce prinašalo največ in najlepših sadov. Bogata gospa je bila Francu zaradi njegove skromnosti zelo naklonjena, da mu je zapustila vse svoje veliko bogastvo. Z veseljem ga je dal salezijanski skupnosti, ki mu je pomenila vse. Pred smrtjo je zapisal: „S svojim duhovniškim delovanjem sem bil vedno popolnoma zadovoljen v vseh veselih in težkih urah.”

Ob kratkem spominu na velikega in zaslužnega rojaka v

daljni Ameriki se zdi naravno, da smo zanj Bogu hvaležni in da Boga prosimo, naj da našemu narodu še veliko tako preprostih, skromnih, težko preizkušanih in svetih sinov.

Franc Rupnik

Mihovil Sabljak

Na praznik sv. Janeza Boska, 31. januarja, smo v Šentrupertu pokopali osemdesetletnega Mihovila Sabljaka, ki je s svojo družino zadnjih osemnajst let preživel v naši župniji. Njegovi starši so se preselili iz Rakovice v Liki, kjer je bil rojen 28. marca 1908, v Djurdjevac v Slavoniji. Leta 1970 se je naselil v Šentrupertu, od koder je bila tudi njegova žena Francka.

Na njegovi zadnji poti so ga spremljali zvonovi, s katerimi je on dobrih deset let oznanjal župniji vesele in žalostne trenutke. Dokler je še mogel, je rad pomagal pri različnih vzdrževalnih delih na župnijski cerkvi. Bil je mož globoke vere in molitve, kar ni nikdar skrival. Če so bili ministranti v zakristiji preglasni, jih je znal nevsiljivo opomniti, kako se je treba pred Bogom v cerkvi vesti. Za človeka je našel vedno čas za pogovor. Bil je optimist, znal je v svoji veri tudi druge bodriti, češ, kaj mi ljudje moremo; taka je božja volja.

Bil je dober oče šestim otrokom. Zato ni bilo čudno, da se je ob njem hčerka Anica odločila za redovni poklic v družbi hčera Marije Pomočnice.

Čeprav se ni silil v ospredje in je s svojo družino živel nekoliko bolj sam zase, smo ob številnih vernikih na pogrebu videli kako so ga ljudje spoštovali. Šentrupert je bil zanj drugi dom. Naj počiva mirno v posvečeni šentrupertski zemlji do dneva vstajenja.

Janez Vidic

Pisali ste nam

Številna pisma, ki smo jih prejeli, vsebujejo pohvalne besede o Salezijanskem vestniku in objavljenih člankih. Objavljamo odlomke samo nekaterih. Vse bralce pa iskreno vabimo, da se nam oglasijo s svojimi predlogi, o čem naj bi Vestnik pisal; radi bomo odgovorili na zastavljena vprašanja, kolikor bo v naših močeh, pa seveda tudi objavili. Še vedno velja povabilo, da nam zaupate, kdaj ste se prvič srečali s sv. Janezom Boskom ali salezijanci.

Prisrčna hvala za vso duhovno hrano, ki mi jo pošiljate preko Salezijanskega vestnika in drugih brošur za sodelavce. Veliko mi pomeni ta vez med nami. V globoki veri in molitvi razbija uničevalno moč osamljenosti, ki je v današnjem času tako prisotna in pogubna.

Priloženo prosim razdelite na dva dela: del za Vestnik, del v sklad za don Boskovo cerkev v Mariboru.

Z velikim veseljem prejemam vaš list. Vedno mi je v spodbudo, da še lažje molim. Prosim Marijo, da bi človeštvu naklonila milost spreobrnjenja ter za duhovnike, da bi bili pravi Kristusovi pričevalci. Pošiljam dar za Vestnik. Zelo rada berem poročila o misijonih in druge novice.

Prvo številko Vestnika za leto 1988 sem že prejela; hvala zanj in za vaš trud. Smatram za svojo dolžnost, da nekaj prispevam, ker vem, da stroški tiska niso majhni.

Vaše glasilo, Družino in Ognjišče preberem od A do Ž, saj vsak po svoje prinaša veliko zanimivega, poučnega in koristnega za življenje. Tako sem vsaj delno seznanjena z dogodki v cerkvenem življenju. Vidim, da imate veliko potreb, zato prilagam za dom duhovnih vaj na Kapelskem vrhu, za novo cerkev v Mariboru, za Salezijanski vestnik in malo seme-nišče v Želimljem. Vam in vsem v salezijanski družini želim v letu 1988 obilo božjega blagoslova, uspehov in varstva Marije Pomočnice (F.Š.).

Hvaležni smo vam za prijazne besede, za velikodušno pomoč pri spremljanju našega dela, za molitve in dobre želje, ki ste nam jih zapisali ali izrekli na začetku novega leta.

**OSREČUJOČE VESELJE JEZUSOVE ZMAGE
NAD SMRTJO IN MOČMI TEME,
SVETLOBA VELIKONOČNEGA JUTRA
IN LEPOTA PRAZNOVANJA
NAJ VSE BRALCE SALEZIJANSKEGA
VESTNIKA NAPOLNI Z UPANJEM
IN NOTRANJIM MIROM.
BLAGOSLOVLJENE
VELIKONOČNE PRAZNIKE!**

PRAZNOVANJA V BOSKOVEM LETU 1988

„Prihodnje leto 31. januarja bo minilo sto let od smrti sv. Janeza Boska, ustanovitelja salezijancev, hčera Marije Pomočnice in salezijanskih sodelavcev. Za to priložnost je papež Janez Pavel II. naslovil na turinskega nadškofa in vrhovnega predstojnika salezijancev apostolsko pismo, v katerem izraža željo, da bi slavlja ob obletnici smrti apostola mladine rodila apostolske sadove za vso Cerkev. V mejah naših možnosti se hočemo vključiti v to slavlje tudi duhovni sinovi in hčere sv. Janeza Boska v Sloveniji, z željo, da bi dar, ki ga je Bog po svetniku naklonil vsej Cerkvi, obogatil tudi skupnost božjega ljudstva v naši domovini” (inšpektor Anton Košir v pismu ljubljanskemu nadškofu g. Šuštarju).

IZ PROGRAMA PRAZNOVANJA

APRIL, MAJ, JUNIJ, SEPTEMBER, OKTOBER
Za veroukarje in mladino bodo srečanja prirejena po področnih skupnostih kot potujoča razstava z ustreznim programom.

8. MAJ (nedelja): Na Rakovniku se bodo v kvizu o don Bosku pomerili ljubljanski ministranti.

21. MAJ (sobota): Celodnevno srečanje pošolske mladine s posebnim programom na Rakovniku.

28. MAJ (sobota): Molitveni dan za duhovne poklice.

29. MAJ (nedelja): Jubilejni romarski shod na Rakovniku v Marijinem in don Boskovem letu. Romanje vodi ljubljanski nadškof Šuštar.

1. – 4. JULIJ (petek – ponedeljek): Romanje v Turin in v don Boskove kraje: vse salezijanske družine in mladine. Oglejte si že sedaj poseben oglas!

28. AVGUST – 4. SEPTEMBER: Študijsko-molitveno srečanje mladine (2500) v Turinu, ki se ga bo udeležilo 30 fantov in deklet od nas. Srečanje s papežem Janezom Pavlom II. bo 3. in 4. septembra.

25. SEPTEMBER: Letni shod sodelavcev.

6. – 7. OKTOBER (četrtek in petek): Simpozij o don Bosku na Teološki fakulteti v Ljubljani. Predavanja bodo natisnjena v posebnem zborniku.

9. OKTOBER (nedelja): Osrednja proslava 100-letnice DB '88 na Rakovniku. Dopoldne bodo liturgična slavlja, popoldne pa akademija – oratorij Ivana Florjanca.

29. JANUAR 1989 (nedelja): Sklep praznovanja DB '88 na Rakovniku.

Podrobnejša navodila in sporedi bodo pravočasno objavljeni. Vabilo za praznovanja pa velja že sedaj vsem, ki želite počastiti spomin svetega Janeza Boska.

Ob predstavljenem programu bodo še številna praznovanja po področjih, kjer delujejo naši sobratje. Pri načrtovanju DB '88 smo menili, naj bo proslava prenova, v kateri bi vsi člani salezijanske družine obnovili apostolsko gorečnost svetega Janeza Boska pri nas v našem času.

Odbor za pripravo DB '88

Uspešnica

končno tudi v slovenščini

400 strani

32 strani barvnih in
črno-belih fotografij

„Pomoč, da se vrnemo v
,sveto valdoško deželo’,
v ozračje, v katerem so živeli
don Bosko, Dominik Savio,
Cagliero...”

NAROČILNICA

Priimek in ime _____

Naslov _____

poštna številka in kraj _____

naročam knjigo DON BOSKO, ki je izšla pri vas. Naročam

___ izvodov broširano po ceni 7000 din.

___ izvodov vezano po ceni 8500 din.

(ustrezno označite)

Naročilnico pošljite v ovojnici na naslov:

KNJIŽICE

Rakovniška 6, p.p. 4

61108 Ljubljana

JOŽEF, VARUH
SV. DRUŽINE —
— POČITEK NA
BEGU V EGIPT.

Slikar Tomaž Perko
je sliko sv. Družine
(v velikosti 4,5 x
2,3 m) napravil za
cerkev Marije
Pomočnice na
Rakovniku. Tu sta
predstavljena samo
dva detajla.